

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

12' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1951

ΑΡΙΘΜ 380

Ο ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΟΛΥΜΠΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Νέα Ὑόρκη, Ὀκτωβρ. 11, 1951

Θεοφιλέστατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, εὐλαθέστατοι ἱερατικοὶ προϊστάμενοι, ἐντιμότεστα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων καὶ Σωματείων, ἑλλόγιμοι διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι, φερέλπιδες ὁργανώσεις τῆς Νεολαίας μας καὶ ἀπαξάπαντες ὁμογενεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἀγαπητοί,

Γνωστὸν τυγχάνει εἰς πάντας ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ ἀποστολὴ καὶ ἐπίδρασις τοῦ Τύπου εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν δοστράκων, τῶν ὠμοπλατῶν καὶ τοῦ παπύρου μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν διὰ τῆς γραφῆς ἐπικοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐπικοινωνία αὕτη ὑπῆρξε τὸ μέσον τῆς διαφωτίσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως ὅμως τῆς τυπογραφίας καὶ ἐφεξῆς, ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐσημείωσε τεράστια ἄλματα χάρις εἰς τὸν τύπον, ὁ ὁποῖος ἐπετάχυνε τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν κόσμον, τῆς ἐλευθερίας σκέψεως καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων.

Τὸ Ἀμερικανικὸν Ἔθνος ἐτήρησεν ὡς ΕΒΔΟΜΑΔΑ τοῦ Τύπου τὴν ἑβδομάδα τῆς 1ης μέχρι τῆς 7ης Ὀκτωβρίου, διὰ Προεδρικοῦ δὲ διαγγέλματος, διὰ δημοσιεύσεων, διαλέξεων καὶ ἐκθέσεων, ἐξήρθη ἡ σημασία τοῦ Τύπου.

Δι' ἡμᾶς τοὺς προερχομένους ἀπὸ μίαν χώραν ἡ ὁποία διέδωκε τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας προτοῦ χειραφετηθῶν τὰ ἄλλα ἔθνη ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς πνευματικῆς δουλείας, Τύπος καὶ Παιδεία εἶναι ἀναπόσπαστα μέρη τῆς μορφωτικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

Πρὸς ἑξαρσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας καὶ διὰ νὰ ἀποτίσωμεν ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀγωνισθέντα καὶ ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως Τύπον, ὠρίσαμεν τὴν ἑβδομάδα τῆς 26ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 2ας Φεβρουαρίου ὡς Ἑβδομάδα Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν συμπίπτει καὶ ἡ μνήμη τῶν Τριῶν Μεγάλων Διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης. Καλοῦμεν λοιπὸν πάσας τὰς Κοινότητες, τοὺς Ἱερεῖς, τοὺς Κοινοτικούς καὶ

Ἐκπαιδευτικούς Συμβούλους, Διδασκάλους καὶ Διδασκάλισσας, τοὺς Ἡγέτας καὶ τὰ Μέλη τῶν Σωματείων καὶ πάντας τοὺς Ὁμογενεῖς ἐν γένει, ὅπως τηρήσουν τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ὡς ἑπτάήμερον ἑορτὴν, διοργανώσουν ἐπιτροπὰς διὰ κοσμικὰς συγκεντρώσεις, διαλέξεις, ἐκθέσεις καὶ καταλλήλους τελετὰς πρὸς ἑξαρσιν τοῦ ἀνεκτιμῆτου δώρου τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἡγωνίσθη ὁ Τύπος καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν ἀγῶνά του εἰς τὰς φιλελευθέρας χώρας, ὅπου δὲν ἐπιβάλλει φήμωτρον ἡ πολιτικὴ βία καὶ ἡ ἀπολυταρχικὴ τυραννία.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 14, 1912, AS AMENDED BY THE ACTS OF MARCH 3, 1933 AND JULY 2, 1946 (Title 39, U.S. Code Section 233)

Of ORTHODOX OBSERVER, published monthly except July and August when bimonthly, at New York, N. Y.

1. The names and addresses of the publisher, editor, managing editor and business managers are:

Publisher: Greek Archdiocese Publication Assn., 10 E. 79th St., New York, N. Y.
Editor: Phocas Angelatos, 10 E. 79th St., New York, N. Y.

Managing Editor: None.

Bus. Manager: Geo. Divry, 293 Seventh Ave., New York, N. Y.

2. The owner is: Greek Archdiocese Publications Assn., 10 E. 79th St., New York, N. Y. Rt. Rev. Bishop Germanos, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

3. The known bondholders, mortgagees and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: None.

4. Paragraphs 2 and 3 include in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting; also the statements in the two paragraphs show the affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner.

George Divry, Bus. Manager

Sworn to and subscribed before me this 3rd day of October, 1951.

Abraham Chernok, Notary Public
(Commission expires March 30, 1952)

THE ORTHODOX OBSERVER

VOL. XVII. No. 380. — OCTOBER 1951

Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor

at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

“Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.”

SUBSCRIPTIONS in United States:

For One year \$3.00. — For two years \$5.00.

Other countries \$3.50 per year.

25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21 N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. Ἀριθ. 380.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1951

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ
Κον Κον ΑΛΕΞΙΟΝ

Μακαριώτατε,

Με πολὺ ζῶηρον ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα ἔκκλησιν ὑπογραφομένην παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, Ὑμῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ρουμανικῆς, Γεωργιανῆς καὶ Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀπευθυνομένην πρὸς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ προσκαλοῦσαν ὅλους τοὺς φίλους τῆς εἰρήνης νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῆς ἀποφυγῆς νέου πολέμου. Δὲν νομίζομεν, Μακαριώτατε, ὅτι θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν ἔκρηξιν ἐνὸς νέου πολέμου. Δὲν νομίζομεν, κατὰ συνέπειαν, ὅτι θὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἔκκλησιν Ὑμῶν.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον οὐδὲ εἰς ἄνθρωπος, κατὰ τὴν γνώμην μας, θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε καὶ θὰ ἠύχετο, τότε διατί ὑπάρχουν σήμερον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὅλου τοῦ κόσμου ὁλόκληρα ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα διαρκῶς εὐρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου τῆς ἐκρήξεως νέου πολέμου, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ καταστροφὴν, ὄλεθρον καὶ ἀθλιότητα ἄνευ προηγούμενου δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα; Ποία ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ φόβου εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰς καρδίας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων; Ποῖος ὁ δημιουργὸς αὐτοῦ τοῦ φόβου τοῦ συνέχοντος τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα περὶ νέου τρίτου καταστρεπτικώτατου παγκοσμίου πολέμου;

Διότι, Μακαριώτατε, διὰ νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου καὶ διὰ νὰ ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, τὰ ὁποῖα δοκιμάζουν τὸ συναίσθημα αὐτό, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὑπάρχει λόγος σοβαρώτατος, ὅστις δημιουργεῖ καὶ σκορπίζει εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας ὁλοκλήρων ἑκατομμυρίων τὸ συναίσθημα αὐτό.

Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ σπουδαιότερον καὶ σημαντικώτερον σημεῖον ἔπρεπε νὰ στρέψουν ὅλην τὴν προσοχὴν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεθ' Ὑμῶν ὑπέγραψαν τὴν ὡς ἄνω ἔκκλησιν περὶ εἰρήνης καὶ

ἀποφυγῆς νέου πολέμου καταστρεπτικοῦ καὶ ὀλεθρίου. Καί, ἀφοῦ θὰ εὕρισκον τὴν αἰτίαν ἢ ὁποία δημιουργεῖ τὸν φόβον μεταξὺ ἑκατομμυρίων τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, θὰ ἔπρεπεν ἐκεῖνοι ποὺ ὑπέγραψαν μεθ' Ὑμῶν τὴν ἔκκλησιν περὶ εἰρήνης νὰ καταβάλουν κάθε προσπάθειαν ὥστε νὰ ἐκλίπῃ καὶ ἐκμηδενισθῇ, εἰ δυνατόν, ἡ ἔστις ἢ προκαλοῦσα τοὺς φόβους περὶ τῆς τύχης ἐκρήξεως τρίτου παγκοσμίου πολέμου.

Καὶ τώρα, ἄς ὁμιλήσωμεν, Μακαριώτατε, μετὰ τὴν εἰλικρίνειαν ἢ ὁποία πρέπει νὰ χαρακτηρίξῃ τοὺς χριστιανοὺς γενικῶς καὶ τοὺς κληρικοὺς ἰδιαιτέρως.

Ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τὸ εὐτύχημα καὶ τὸ μέγα προνόμιον νὰ ζῶμεν ἐντεῦθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, πιστεύομεν ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι τὸ σύστημα καὶ ἡ κοσμοθεωρία ἥτις δημιουργεῖ καὶ διαδίδει τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον περὶ ἐνδεχομένου τρίτου παγκοσμίου πολέμου. Καὶ τὸ πιστεύομεν αὐτὸ ὅχι ἀπὸ προκατάληψιν κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ, οὔτε διότι θέλομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν κεφαλαιοκρατικόν τι σύστημα ἢ γενικῶς οἰανδήποτε πολιτικὴν νοοτροπίαν καὶ κοσμοθεωρίαν. Ἀλλὰ βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν γεγονότων καὶ τῆς πείρας τῆς προσωπικῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἕκαστος ἡμῶν. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς καὶ ὑπογράφων τὴν παροῦσαν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν ἐγνώρισε τὸν Κομμουνισμὸν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν του καὶ ἐν Ρωσσίᾳ, ὅπου διετέλουν ἀπὸ τοῦ 1915 μέχρι τοῦ 1919 ὡς φοιτήτης τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως καὶ τοῦ Κιέθου καὶ τελευταίως ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1939 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1949 διετέλεσα Μητροπολίτης Κορινθίας καὶ ἔχασα δέκα καὶ πέντε ἐκ τῶν ἱερέων μου, οἵτινες ἐξετελέσθησαν ὅχι ὑπὸ τῶν ἐπιδρομέων Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Κομμουνιστῶν Ἑλλήνων, μαζί με τοὺς ἑκατὸν πενήντηκοντα ἄλλους συναδέλφους των, ἄλλων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος, διότι δὲν ἤθελον νὰ ὁμολογήσουν τὴν Κομμουνιστικὴν κοσμοθεωρίαν,

ἀλλ' ἔμειναν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν πίστιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ προσωπικὴ πείρα ὄλων, ὅσοι ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ τοῦ γράφοντος τῆς παροῦσαν ἰδιαιτέρως, εἶναι ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι σύστημα ὁλοκληρωτικόν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δὲν ἀνέχεται οὐδὲν ἕτερον σύστημα ἢ πολιτικὴν ὀργάνωσιν νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ὅπου ἅπαξ αὐτὸ ἐπικρατήσῃ, ἀλλὰ καὶ μετέρχεται πᾶν μέσον διὰ νὰ ὑπαγάγῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας χώρας καὶ εἰ δυνατόν καὶ ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Ἡ προσωπικὴ μας πείρα εἶναι ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς παντοῦ ὅπου ἐπικρατήσῃ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐνεργοῦν, νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ γράφουν οἱ ἄνθρωποι ὅπως ἐννοοῦν καὶ ὅπως θέλουν, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, Μακαριώτατε, τόσον εἰς τὴν Ρωσσίαν ὅσον καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας τὰς εὐρισκομένας εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ρωσσίας κανὲν ἄλλο κόμμα πολιτικὸν ἐκτὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ἐπιτρέπεται, καὶ καμμία ἄλλη ἐφημερὶς ἐκτὸς τῶν Κομμουνιστικῶν οὔτε ἐκδίδεται, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορῇ.

Αὐτὰ ὅλα εἶμαι πλέον ἢ θέβαιος ὅτι ἔχουν ὑποπέσει καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος. Ὅταν δὲ πολλάκις, κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ὀλιγόμηνον, εὐτυχῶς, ἐπικράτησιν τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἡρώτων τοὺς Κομμουνιστάς διατί, ἐνῶ ὁμιλοῦν διαρκῶς περὶ Δημοκρατίας καὶ Ἐλευθερίας καὶ αὐτοδιαθέσεως καὶ ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν, δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ὑπαρξιν ἄλλου πολιτικοῦ κόμματος ἐκτὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ συστήματος, ἢ στερεότυπος ἀπάντησίς των ἦτο, ὅτι κανεὶς μὴ Κομμουνιστὴς δὲν ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας ἀκόμη δὲ καὶ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ λέγει ἀρκετὰ καὶ ἐξηγεῖ πῶς καὶ διατί ἐξηφανίσθησαν δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδων πολιτῶν εἰς χώρας αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν πόλεμον εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν Ρωσικὴν ἐπιρροήν.

Καὶ ἡ προσωπικὴ μας πείρα εἶναι ὅτι ὁ κόσμος φοβεῖται νέον πόλεμον, διότι γνωρίζει ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς ὡς σύστημα ὁλοκληρωτικόν, ὅπως ὁ Φασισμὸς καὶ ὁ Ναζισμὸς, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως πανταχοῦ τοῦ κόσμου προσπαθεῖ, ἀγωνίζεται, παλαίει εἴτε φανερώς εἴτε ἀφανῶς διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ, νὰ δεσπόσῃ, νὰ γίνῃ κύριος ἀπόλυτος τῆς καταστάσεως.

Παράδειγμα ἔστω ἡ μεγαλομάρτυς καὶ ἡρωικὴ Ἑλλάς, τὴν ὁποίαν ὁ Κομμουνισμὸς προσεπάθησε δι' ὄλων τῶν διαθεσίμων μέσων νὰ καθυποτάξῃ, καὶ ἡ ὁποία χάριτι θείᾳ, εἶναι ἡ μόνη χώρα εἰς τὴν ὁποίαν συνετρίβη καὶ ἐξουδενήθη

ὁ Κομμουνισμὸς, ὅπως καὶ ὅτι ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὴν ἰδίαν χώραν διὰ τὸν Φασισμὸν καὶ Ναζισμὸν.

Καὶ ἐπειδὴ γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ φρικαλέου μαρτυρίου της, θὰ ἠθέλομεν νὰ ὑποβάλωμεν ὑμῖν, Μακαριώτατε, τὴν ἀπορίαν καὶ ἐρώτησιν πῶς δὲν συνεκινήθητε καθόλου διὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν 28,000 Ἑλληνοπαίδων ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τῶν πατέρων καὶ μητέρων των καὶ πῶς μαζί με τοὺς ἄλλους Ἱεράρχας, με τοὺς ὁποίους ὑπεγράψατε τὴν ἔκκλησίν σας περὶ εἰρήνης καὶ ἀποφυγῆς νέου πολέμου, δὲν ἐνεθυμήθητε αὐτάς τὰς 28,000 τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ δὲν ἐσκέφθητε νὰ ὁμιλήσῃτε εἰς τὴν ἔκκλησίν σας περὶ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν δυστυχῶν γονέων των, οἱ ὁποῖοι νυχθημερόν χύνουν δάκρυα πικρότατα κλαίοντες τὰ τέκνα των καὶ «μὴ θέλοντες παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσίν;» Εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες παιδιὰ, Μακαριώτατε, μακρὰν τῶν γονέων των! Πῶς τὸ σπαρακτικώτατον τοῦτο γεγονός δὲν ἀπησχόλησεν ὑμᾶς καὶ τοὺς λοιποὺς Ἱεράρχας τοὺς μεθ' ὑμῶν ὑπογράψαντας τὴν ἔκκλησιν περὶ εἰρήνης καὶ ἀποφυγῆς νέου πολέμου;

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἐπέστησε τὴν προσοχήν μας ὅπως μὴ περιφρονήσωμεν οὔτε ἑνὸς τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Αὐτοῦ καὶ ἀδελφῶν μας, ὅταν ἔλεγεν: «Ὅρατε μὴ καταφρονήσῃτε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», καὶ πῶς ὑμεῖς δὲν ἡξιώσατε μνείας εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδων ἀθῶων, ἀκάκων, ἀγνῶν καὶ ἀπλάστων παιδίων;

Μακαριώτατε, ἐπιθυμεῖτε ἀληθῶς καὶ θέλετε εἰλικρινῶς νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη καὶ νὰ ἀποφευχθῇ εἰς νέος πόλεμος; Πείσατε τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνουν ἐκλογαὶ ἐλεύθεραι καὶ ἐν Ρωσσίᾳ καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας τὰς ὁποίας ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν ὅτι τὰς ἀποκαλοῦμεν χώρας τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος. Πείσατε τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν νὰ γίνουν τοιαῦται ἐκλογαὶ καὶ μάλιστα παρισταμένων καὶ παρατηρητῶν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰς ἐλευθέρους ὄντως ἐκλογὰς ποὺ ἐγίναν μετὰ τὴν συντριβὴν τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπαναστάσεως.

Πείσατε, Μακαριώτατε, τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν πρὸ πάντων νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς πολίτας τῆς ἐπικρατείας της καὶ τῶν δορυφόρων της χωρῶν νὰ ταξειδεύουν ἐλευθέρως ὅπουδὴποτε τοῦ κόσμου ἐπιθυμοῦν, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς μὴ Κομμουνιστάς νὰ δύνανται ἐλευθέρως νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ εἰς

όλας τὰς ἄλλας χώρας τῆς Κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς. "Αν αὐτὸ τὸ κατορθώσετε, θὰ κερδίσετε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ζήτημα τῆς ἀποφυγῆς νέου πολέμου, διότι θὰ ἐκλείψῃ ὁ φόβος ποὺ συνέχει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ κόσμος σήμερον κατέχεται, ὅπως καὶ ὑμεῖς ὀρθῶς παρατηρεῖτε, ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἐκρήξεως νέου πολέμου, διότι, δὲν γνωρίζει τί τεκταίνεται ὀπισθεν τοῦ λεγομένου σιδηροῦ παραπετάσματος. Διότι ὑποψιάζεται ὅτι γίνονται πολεμικαὶ προετοιμασίαι εἰς τὴν χώραν σας, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔχει κλειστάς ἐρμητικῶς τὰς θύρας τῆς καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα μὴ ἐπίσημον ἀντιπρόσωπόν της οὔτε τὴν εἰσοδὸν οὔτε τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν, Μακαριώτατε, τὴν ὁποῖαν ὑμεῖς μὲν ἀποκαλεῖτε ἐπίγειον παράδεισον ἡμεῖς δὲ ἐπίγειον κόλασιν, ἴσως ἐξ ἀγνοίας, διότι δὲν γνωρίζομεν τί γίνεται ἐκεῖ, πῶς σκέπτεσθε, πῶς ἐργάζεσθε, πῶς ζῆτε. Γνωρίζετε βεβαίως καὶ ὑμεῖς, Μακαριώτατε, ὅτι πουμενὰ δὲν ἀναφέρεται αὐτὸ τὸ πραγματικῶς ἀπίστευτον γεγονός τῆς ἀπομονώσεως ὁλοκλήρων λαῶν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. Ἀπὸ τοῦ 1917 ὁ Ρωσικὸς λαός, ὁ φιλόξενος, ὁ ἀγαθός, ὁ εὐσεβής, ὅπως τὸν ἐγνωρίσαμεν κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῶν Θεολογικῶν σπουδῶν μας ἐν Ρωσσίᾳ, εἶναι ἀποχωρισμένος καὶ ἀπομεμονωμένος ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Πῶς νὰ μὴ δημιουργήσῃ ὑπονοίας, ὑποψίας καὶ παρεξηγήσεις τοιαύτη ἀπομόνωσις; "Αρδὴν ὅμως θὰ μεταβληθῇ ἡ σημερινὴ κατάστασις, ἂν εἰς τοὺς πολίτας τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐπιτραπῇ ἡ ἐλευθέρᾳ ἐξοδὸς ἐκ τῆς χώρας των καὶ ἡ ἐπάνοδος των εἰς αὐτήν, ὅπως γίνεται μὲ τοὺς πολίτας ὄλων γενικῶς τῶν χωρῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν Σοβιετικὴν ἐπιρροήν. "Αν αὐτὸν τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀνεμπόδιστον συγχρωτισμὸν τὸν ἐπιτύχητε μεταξὺ τῶν πολιτῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν συμμάχων της καὶ τῶν πολιτῶν ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου, νὰ εἰσθε θέβαιος, Μακαριώτατε, ὅτι ὁ φόβος ποὺ σήμερον ἐπιφέρεται ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος θὰ μειωθῇ σημαντικῶτατα βαθμὴδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον θὰ ἐξαφανισθῇ τελείως.

Μὴ ἀναζητῆτε τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀφορμὰς τοῦ παγκοσμίου φόβου ἀλλαχοῦ. Ἀναζητήσατέ τους εἰς αὐτὴν τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν. Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐπιβεβλημένη καὶ ἀπαραίτητος μεταβολή. "Αν οἱ λαοὶ ποὺ εὐρίσκονται ἐκτὸς τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος συνάπτουν σύμφωνα καὶ συμμαχίας μεταξὺ των, τὸ κάμνουν ὅχι διότι ἔχουν διαθέσεις ἐπιθετικὰς ἐναντίον τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ, χιλιάκις καὶ μυριάκις ὅχι. "Ολοὶ γενικῶς, Ὁρθόδοξοι καὶ μὴ τοιοῦτοι, ἀγαπῶμεν μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν τὸν Ρωσσικὸν λαόν, δύναμαι μάλιστα νὰ εἶπω ὅτι τὸν

ἀγαπῶμεν πολὺ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον λαόν, διότι ἐπὶ τρεῖς τώρα δεκαετηρίδας ἔχομεν στερηθῇ τῆς μετ' αὐτοῦ ἀδελφικῆς ἐπαφῆς καὶ χριστιανικῆς ἐπικοινωνίας. Ἀλλὰ συνάπτουν σύμφωνα καὶ συμμαχίας διότι φοβοῦνται ἕκαστος διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν του. Φοβοῦνται μήπως εὐρεθῶν αἰφνιδίως, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ θέλουν καὶ νὰ τὸ ἀναμένουν, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἰδιοῦ σας παραδείσου, τὸν ὁποῖον, ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἶπον, τὸν ἀποκαλοῦμεν κόλασιν ἐπίγειον. "Οπως ἐκινδύνευσε νὰ τὸ πάθῃ ἡ Ἑλλάς, ποὺ ἐξησφάλισε τὴν ἀνεξαρτησίαν της ἀπὸ τὴν Κομμουνιστικὴν ἐπιβουλήν ἀντὶ δεκάδων χιλιάδων ἀνθρωπίνων θυμάτων καὶ τριῶν καὶ πλέον τρισεκατομμυρίων δραχμῶν ζημιῶν τοῦ ὕλικου της πλούτου καὶ τῆς ἀνέκαθεν πτωχῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας της. "Οπως ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ πάθῃ ὁ ἄθῳς καὶ ἄκακος λαὸς τῆς Νοτίου Κορέας. "Οπως τὸ ἔπαθον οἱ λαοὶ τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Ἀλβανίας, καὶ τῆς Κίνας. Διότι τότε μόνον θὰ πεισθῶμεν ὅτι οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἐκούσιως καὶ θεληματικῶς εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Σοβιετικοῦ Παραδείσου, ἂν καὶ εἰς τὰς χώρας αὐτάς διεξαχθοῦν ἐκλογαὶ ἐλεύθεροι παρισταμένων ξένων; παρατηρητῶν, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν γίνεται τοῦτο καὶ αἱ πύλαι ὄλων τούτων τῶν λαῶν καὶ τῶν χωρῶν εἶναι ἐρμητικῶτατα κλεισταί, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ εἴμεθα ἀπολύτως ἐλεύθεροι ἐλευθέρως νὰ σκεπτόμεθα καὶ κινούμεθα καὶ ἐργαζόμεθα, θὰ ἔχωμεν τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ λαοὶ αὐτοὶ, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ περιμένουν καὶ τὸ θέλουν, εὐρέθησαν ὀπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος.

Ναί, Μακαριώτατε, τοιοῦτοτρόπως θὰ σκεπτόμεθα ἐφ' ὅσον θὰ αἰσθανώμεθα ὅτι ὁ Ρωσικὸς λαὸς εἶναι ἐγκάθειρτος, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς λαοὺς τῶν λοιπῶν προαναφερθεῖσων χωρῶν νὰ ἐπικοινωνοῦν ἐλευθέρως μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου. Προσπαθήσατε μὲ ὅλην σας τὴν δύναμιν νὰ ἄρῃτε αὐτὸν τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ ἔστε θέβαιοι τόσον ὑμεῖς, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι Ἱεράρχαι οἱ μεθ' ὑμῶν συνυπογράψαντες τὴν περὶ εἰρήνης ἔκκλησιν, ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν διατρέχει κανένα ἀπολύτως κίνδυνον ἐκ μέρους τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐλεύθεροι, ἀλλὰ μόνον ἐκ μέρους τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ Κομμουνισμοῦ ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάκοντα καὶ τέσσαρα περίπου ἔτη κατέχει τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ Ρωσσίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἀπαγορεύεται ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἄλλου κόμματος πολιτικοῦ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸν σύστημα καὶ τὴν Κομμουνιστικὴν νοοτροπίαν καὶ

ΧΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙ ΑΓΑΛΛΙΑΣΘΕ

Υπό Ἀρχ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ

Τόσον ἡ ἔλλειψις εἰς τοὺς πολλοὺς τῆς βαθυτέρας γνώσεως τοῦ πνεύματος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Θρησκείας, ὅσον κυρίως καὶ ἡ ἐσκεμμένη συγκοφαντικὴ πολεμικὴ, ἐκείνων πού μισοῦν καὶ ἀντιπαθοῦν αὐτήν, ἔχουν δημιουργήσει ὠρισμένας προκαταλήψεις, ὠρισμένας πεπλανημένας ἰδέας εἰς βάρος τοῦ ὑψηλοῦ νοήματος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μία ἀπὸ τὰς ἰδέας αὐτὰς εἶναι ὁτιδήποτε ἐναντίον μας εἶναι ἀντίθετον πρὸς κάθε χαρὰν τῆς ζωῆς, ὅτι τὸ πνεῦμά της εἶναι πολὺ συντηρητικὸν καὶ ἴσως ἄσκητικὸν καὶ ὅτι διῆθεν τοὺς ὁπαδοὺς της τοὺς δημιουργεῖ μελαγχολικοὺς καὶ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ κάθε τι πού σκορπίζει τὸ γέλιο, τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν χαρὰν.

Οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτου. Ὁ Χριστιανισμός, τοῦ ὁποίου τὸ ὑψηλὸν περιεχόμενον ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ θίγει τὰ εὐγενέστερα συναισθήματα αὐτῆς, εἶναι μεγάλῃ πλάνῃ νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι ἀποκλείει καὶ περιφρονεῖ καὶ καταπνίγει εἰς τοὺς χριστιανούς τὴν χαρὰν, αὐτὸ τὸ ἰσχυρὸν συναισθημα

τῆς ἀγαλλιάσεως καὶ τῆς εὐφροσύνης, τὸ ὁποῖον φαιδρύνει τὴν πολυμοχθὸν καὶ πλήρη πικριῶν ἀνθρωπίνην ζωὴν. Ἀντιθέτως ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶναι ἀτμόσφαιρα διαρκοῦς χαρᾶς. Χριστιανισμός δὲν σημαίνει φυγὴ ἐκ τοῦ κόσμου, μελαγχολία καὶ περιφρόνησις κάθε καλῶς ἐννοουμένης χαρᾶς, τὴν ὁποίαν χαρίζει ἡ ἡρεμὸς συνείδησις, ἡ φύσις καὶ ὁ πολιτισμός. Ἡ λέξις «Εὐαγγέλιον» τί σημαίνει; Χαράν. Ἀγαθὴν καὶ χαρμόσυνον ἀγγελίαν. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς χαρᾶς, ἐπλήρωσε τὴν ἀγγελίαν αὐτὴν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παραδείγματος καὶ ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς μετείχε κάθε τερπνῆς τῆς ζωῆς ἀπολαύσεως. Δι' αὐτὸ καὶ τὸν βλέπομεν νὰ συντρῶγῃ καὶ νὰ συμπίνη μετὰ τῶν χαιρόντων, νὰ παρευρίσκεται εἰς χαρμόσυνα κοινωνικά γεγονότα, π. χ., εἰς γάμους καὶ τὸ εὐεργετικὸ Του χέρι νὰ μεταβάλλῃ τὸ νερὸ σὲ κρασί. Ἀκόμη τὸν βλέπομεν νὰ χαίρῃ ὅταν ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ἤλειψε τοὺς πόδας Του μὲ τὸ πολύτιμον μῦρον, ν' ἀπευθύνῃ τὸ «χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε» καὶ νὰ συν-

ιστᾷ εἰς τοὺς μαθητάς Του ἵνα ἡ ἰδιότης Του χαρὰ μείνῃ μετ' αὐτῶν καὶ πλησώσῃ αὐτούς: «Ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ».

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαισιοδοξίας, τῆς λύτης καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως εἶναι ξένον πρὸς τὴν Χριστιανικὴν ἀλήθειαν. Ὁ Κύριος ὅχι μόνον δὲν ἀπέκλεισε τὴν χαρὰν ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς Του, ὅχι μόνον δὲν τοὺς ἀπέκλεισε τὴν συμμετοχὴν των εἰς πᾶν ὅ,τι ἡθικῶς εὐχάριστον τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ διεκήρυξε κατ' ἐπανάληψιν ὅτι ἀληθὴς μαθητὴς Του δὲν εἶναι ἐκεῖνος πού περιφρονεῖ τὴν κοινωνίαν, ἀποφεύγει τοὺς ἄλλους, περιορίζει τὴν εὐσέβειάν του εἰς πενθίμους ἐκδηλώσεις καὶ ἐμφανίζει τὸ πρόσωπόν του, ὅπως οἱ Φαρισαῖοι. Ἀληθὴς ὁπαδὸς Του εἶναι ἐκεῖνος πού γνωρίζει νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν ζωὴν καὶ δύναται σὰν τὸ μικρὸ παιδί, νὰ χαίρῃ ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα, σὲ κάθε δῶρον τῆς φύσεως, σὲ κάθε θέαν τοῦ καλοῦ.

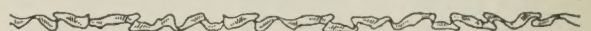
Αὕτῃ ὁμοῦς ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν εὐαγγελίζεται ὁ Χριστιανισμός, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν φαινομενικὴν καὶ ἀπατηλὴν χαρὰν τῶν ἁμαρτωλῶν διασκεδάσεων, τῆς ἐκλύτου καὶ

κοσμοθεωρίαν. Εἶναι τεραστία ἡ εὐθύνη σας, Μακαριώτατε, ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας. Ἀλλ' ἀναγνωρίζομεν ὅτι εἶναι καὶ τεράστια αἱ δυσκολίαι τὰς ὁποίας συναντᾶτε ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἁγίων ἱεραρχικῶν σας καθηκόντων. Ἡμεῖς πρὸ πάντων, οἱ λοιποὶ Ὁρθόδοξοι, δὲν παύομεν προσευχόμενοι πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως δίδῃ ὑμῖν δύναμιν καὶ σοφίαν, ἵνα χριστιανοπρεπῶς ἐκπληροῦτε τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα ὑμῶν καὶ τὴν ἱεράν ἀποστολὴν ὑμῶν.

Καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ πρῶτιστον καὶ ὑψιστον τοῦτο καθήκον; τῆς προσευχῆς ὑπὲρ ὑμῶν καὶ παντός τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ μέχρις ὅτου ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ νὰ παύσῃ ἡ παρούσα μεγάλη καὶ ἀνέκφραστος δοκιμασία τοῦ ἀμοιβαίου ἀποχωρισμοῦ καὶ τῆς ἀποξενώσεώς μας ἀπὸ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ μας Ρωσικοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον εἶθε πάντοτε ὁ Κύριος νὰ προστατεύῃ.

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑ

Σὰν τ' ἀθάνατό μας 'κείνο Εἰκοσιένα
πάει τώρα ἄκουσμα καὶ θεὸς νὰ μείνῃ πάντα
στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων τὸ Σαράντα:
τῆς μικρῆς, μὰ θείας Ἑλλάδας ἡ νέα γέννα.

Μὲ μιὰ γνώμη, μιὰ ψυχὴ καὶ μὲ μιὰ σκέψη
ἐξεχύθη σὰν λιοντάρι νὰ ξεσκίση
—δύχως τ' ἄμετρά του πλήθη νὰ ψηφήσῃ—
τὸν ἐχθρό, ποῦρθε τὴ γῆ μας νὰ κουργέψῃ.

Τάνκς, κανόνια, πολυβόλα, ἄρματα μύρια,
χιόνια, ἀγέρηδες δὲν κόβουν τὴν ὁρμὴ μας.
Μὰ ἡ Παντάνασσα εἶν' ἀπάνου κι' εὐλογεῖ μας:
Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΟΣ

Υπό Ἀρχιδιακόνου ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Πρὸ δύο περίπου χιλιάδων ἐτῶν ἐγεννήθη ὁ ἀσύγκριτος, ὁ ἀνυπερβλητός καὶ ἀπαράβλητος ἄνθρωπος. Καὶ οὗτος ἦτο ὁ ὑπερφυῶς γεννηθεὶς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἐξῆσεν εἰς πτωχείαν καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν ἀφάνειαν. Δὲν ἐταξίδευσεν εἰς ἀπομεμακρυσμένας χώρας, μόνον δις διέσχισε τὰ σύνορα τῆς χώρας του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξοῦσε. Δὲν κατεῖχε πλοῦτον οὔτε ἐπιρροήν τινα. Οἱ συγγενεῖς Του καὶ οἱ περὶ Αὐτὸν ἦσαν ἄσημοι καὶ ἀφανεῖς καὶ δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἐκπαιδεύσειν. Εἰς τὴν νηπιακὴν Του ἡλικίαν κατετρόμαξε ἓνα βασιλέα· εἰς τὴν παιδικὴν Του ἡλικίαν ἔφερε τοὺς σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς Του εἰς ἀμυχανίαν· καὶ εἰς τὴν ἀνδρικὴν Του ἡλικίαν ἐκυριάρχει τῆς πορείας τῆς φύσεως. Ἐβάδισεν ἐπὶ τῶν ἀγρίων κυμάτων σὰν νὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ κατηύνασε τὰ ἄγρια κύματα τῆς Τιβεριαδὸς θαλάσσης. Οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησε ἱατρικὰ μέσα καί, ἐν τούτοις ἐθεράπευσε πληθὺς ἀνθρώπων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιστημονικῆς ἐπεμβάσεως. Δὲν συνέγραψε βιβλίον ποτὲ καὶ ὅμως ἀναρίθμητα βιβλία ἐγράφησαν δι' Αὐτόν. Οὐδέποτε συνέθεσεν ἄσμα, καὶ ἐν τούτοις ἐφωδίασε καὶ ἐνέπνευσε τὸ θέμα πλείστων ἀσμάτων. Τὰ δνόματα τῶν διαφόρων ὑπερηφάνων πολιτικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ Ρώμης, ἦλθον καὶ παρῆλθον. Τὰ δνόματα πολλῶν ἐπιστημόνων, φιλοσόφων καὶ θεολόγων καὶ αὐτὰ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐλησμονήθησαν

τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου ἀκούεται εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης μεταξὺ μεγάλων καὶ μικρῶν, πλουσίων καὶ πτωχῶν. Μεγάλους ἄνδρας εἶδε πολλοὺς μέχρι σήμερον ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, οὐχὶ δὲ ὀλίγοι ὑπῆρξαν καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες κατέχουσι δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν τού-

τοῖς οὐδένα ἄλλον ἐκτὸς τοῦ Ἰησοῦ παρουσιάζει ἡ ἱστορία, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀνάμνησις νὰ προκαλῇ ὅχι ἀπλῶς τὸν θαυμασμόν, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία ὠθεῖ μέχρι τῶν ἡρωϊκωτέρων θυσιῶν. Ἡ αἰωνία γοητεία τοῦ Ἰησοῦ ἡχημαλῶτισε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ αἰχημαλῶτιζῇ κάθε ἄνθρωπον μὲ τὸ ἀγνὸν πῦρ τῆς ἀγάπης Του, ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάζεται πρὸς χάριν Αὐτοῦ.

Ὁ χρόνος ρεεῖ· οἱ αἰῶνες διαβαί-

νουν· ἐν μόνον δὲν παρέρχεται ἐπὶ εἴκοσιν αἰώνας· Ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Πίστις πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν. Ἐὰν ἄλλοι λησμονῶνται, ὁ Ἰησοῦς ὅμως μένει πάντοτε νέος καὶ πάντοτε ὁ αὐτός. Ὁ Ἡρώδης δὲν κατάρθρωσε νὰ τὸν φονεύσῃ, ὁ σατανᾶς δὲν τὸν ἀπεπλάνησεν, ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐξεμηδένισε καὶ ὁ τάφος δὲν τὸν ἐκράτησεν.

Μὲ τὴν ἔλευσίν Του ἔκαμε ἓνα μεγάλο ἄλμα ἀπὸ τὸν θρόνον Του εἰς τὴν φάτιν τῶν ἀλόγων· ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξης εἰς τὸ βάθος τῆς ταπεινότητος· ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στήθος μιᾶς γυναικός· ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς τὴν ἀφάνειαν· ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα πλούτη εἰς τὴν ταπεινωτικὴν πτωχείαν· ἀπὸ υἱὸς ἐγένετο δούλος, διότι τόσον ἐταπείνωσε τὸν ἑαυτὸν Του, ὥστε ἔλαβε μορφὴν δούλου καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος. Περιεβλήθη ἀνθρωπίνην ιδιότητα διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἡμεῖς τὴν θεῖαν Του ιδιότητα. Ἐγένετο υἱὸς ἀνθρώπου διὰ νὰ γίνωμεν ἡμεῖς υἱοὶ Θεοῦ.

Διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς διδασκαλίας Του δὲν ἐχρησιμοποίησε τύπον, οὔτε ἐξήγειρε τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ ὑπὲρ Αὐτοῦ, οὔτε διωργάνωσε νέον πολιτικὸν κόμμα, ὥστε διὰ ψήφου νὰ ἀνυψωθῇ. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ Του δὲν ἐβασίσθη ἐπὶ πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς Του ἢ μεταρρυθμίσεώς τινος οὔτε ἄλλης τινὸς πράξεως, ἀλλὰ ἐβαπτίσθη ἐπὶ τῆς ἀληθείας.

Ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον ἓνα εἶχεν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν· νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ἦλθε μόνον νὰ διδάξῃ καὶ θεραπεύσῃ, ἀλλὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν, διὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἡ σύγκρισις τοῦ Ἰησοῦ ὡς διδασκάλου καὶ ἀναμορφωτοῦ πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες διεκρίθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀποδεικνύει Αὐτὸν ἀσύγκριτον καὶ ἀνυπερβλητον. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ προσωπικότης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἴσταιται μόνη, ὑπεράνω ὅλων, ὡς φάρος τηλαυγής, φωτίζουσα καὶ καθοδηγοῦσα ὅλας τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης Σελίδος)
ἀκολάστου ζωῆς, τῶν μωρολογιῶν καὶ τῆς ἀπολαύσεως ἐνόχων καὶ ἀκαθάρτων ἡδονῶν, τὴν ὁποίαν οἱ πολλοὶ συνηθίζουν νὰ θεωροῦν τοιαύτην. Ἡ Χριστιανικὴ χαρὰ δημιουργεῖται ἐκ τῆς ἀγίας ζωῆς καὶ ἐγκεῖται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς

ἀγαθῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἀποκτάται διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος, τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Αὐτὴ ἡ χαρὰ εἶναι διαρκής, παραμένει πάντοτε ἀνθηρά, ἀκατάβλητη καὶ δὲν ἐξουδετερώνεται ποτέ, ἀπὸ καμμίαν θλίψιν καὶ δοκιμασίαν τῆς ζωῆς.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΡΙΣΙΣ

Τὰ τελευταῖα πολεμικά γεγονότα, αἱ συνεχεῖς συσκέψεις καὶ διαρκεῖς διαφωναίαι, ἡ ἔλλειψις κατανόησεως καὶ ἄδυναμία προσεγγίσεως μεταξύ τῶν ἀντιμαχομένων δύο κόσμων, δὲν εἶναι μονάχα σημάδια ποὺ ἐπιδρουν ἄσχημα στὴν ψυχὴν μας γιὰ τὸν φόβον ἑνὸς ἀκόμα πολέμου, μὰ εἶναι συγχρόνως ὁλοφάνερη εἰκόνα μιᾶς κρίσεως.

Ἐνα μακρὸν καὶ πλούσιον παρελθὸν σὲ δημιουργίαν ἀρχίζει νὰ ψυχορραγῇ, ἡ μορφή τῆς ζωῆς ὅπως τὴν διέγραφεν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος παρουσιάζει συμπτώματα μαρασμοῦ καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ αἰῶνός μας δείχνει φανερά σημάδια τῆς παρακμῆς, ὅπως προφητικὰ ὠραματίσθηκε ὁ ποιητής:

«Στὸ τέλος ζωῆς μιᾶς ἐποχῆς ποὺ φεύγει ποὺ σὺ κι' ἐγὼ τὴν γράφαμε».

Εἶναι ἀλήθεια πὼς μέσα στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ, στὸν ἄνθρωπον ποὺ θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν τεχνικὴν πρόοδον ποὺ νόμισε ὅτι μαζὺ μὲ τὴν ἄνεσιν, τὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν θελτίωσιν τῶν ὕλικῶν μέσων τῆς ζωῆς, θὰ εὗρισκε τὴν εὐτυχίαν καὶ θὰ ἀποκοτούσε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀδελφότητα.

Στὴν πορεία του αὐτὴ στηρίχθηκε πάνω στὴν πρόοδον ποὺ ἐπέτυχε τὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Πίστευσε πὼς ἐπειδὴ αὐλακώνει τὴν θάλασσα καὶ διασχίζει τοὺς αἰθέρας, κανένα πρόβλημα δὲν εἶναι ἄλυτον γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅτι ἀκόμα ὁ πόνος δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὴν ψυχὴν ἀλλὰ σὰν συνέπεια οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνωμαλίας μπορεῖ νὰ λυθῇ καὶ νὰ τακτοποιηθῇ μὲ τὴν μηχανήν.

Ἔτσι ζήτησε νὰ διακόψῃ κάθε σχέσιν μὲ τὸν Θεὸν καὶ θέλησε μὲ τὴν δύναμιν τῆς μηχανῆς νὰ κυβερνήσῃ καὶ νὰ διαγράψῃ τὸ μέλλον του.

Τί εἰρωνία ὅμως; Ἀντὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ κυβερνᾷ τὴν μηχανήν, ὑποδουλώθηκε σ' αὐτήν. Ἡ μηχανὴ ἔπαυσε νὰ εἶναι ὄργανον στὰ χέρια του, στὴν διάθεσίν του, ἀντιθέτως αὐτὴ παίζει τὸν ἀποφασιστικὸν ρόλον στὴν ζωὴν, τὴν ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν.

Στερημένος ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς συγκινήσεις ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἐπαφὴ καὶ ἡ σχέσις μὲ τοὺς συνανθρώπους του, βλέπει τὴν ζωὴν τελείως ἐγωϊστικά καὶ κάθε ἔννοια ἡθικῆς γιὰ τὴν συγχρονισμένην σκέψιν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπλοὶ κανόνες ὁμαδικῆς συμβιώσεως καὶ τάξεως.

Μὰ ἡ σύγχρονη αὐτὴ ἀντίληψις καταστρέφει ἀκόμα καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς κοινωνίας. Κλεισμένος στὸ ἐγὼ του ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸ στενὸν του περιβάλλον. Στὸν ἑαυτὸν του συγκεντρώνει ὅλη του τὴν προσοχή, τὴν ἐνεργητικότητα, ὅλη του τὴν ζωτικότητα. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἑαυτὸν του δὲν διστάζει νὰ μεταχειρισθῇ κάθε μέσον· ἡ ἀδικία, ἡ κλεψιά, ἡ συκοφαντία εἶναι τὰ γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς μας, ἀκόμη καὶ ὁ φόβος δὲν εἶναι ἀπηγορευμένος στὴν συνεί-

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. κ. ΣΙΛΑ ΚΟΣΚΙΝΑ

δησι τοῦ συγχρόνου μηχανικοῦ ἀνθρώπου, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς θελήσεις του καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὰ συμφέροντά του. Τὴν ἴδια μέθοδον μεταχειρίζονται καὶ οἱ ὁμάδες καὶ τὰ κράτη ποὺ μὲ μιὰ λέξιν ἡ ἐνέργεια αὐτὴ λέγεται πόλεμος. Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ πόλεμος καὶ ἡ σημερινὴ κρίσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου.

Ζοῦμε σήμερον μιὰ κρίσιν ποὺ θρῖσκουν ἐφαρμογὴ τὰ λόγια τοῦ συγγραφέως τῆς ἀποκαλύψεως, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου «ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς καὶ νεκρὸς εἶ».

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ ἐμφανίζει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος καὶ θέλει τώρα ἀπογοητευμένος ὅτι οἱ ὕλικές ἀπολαύσεις δὲν τοῦ δίδουν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν ποὺ ποθοῦσε. Βλέπει ὅτι μήτε μὲ τὴν δύναμιν μήτε μὲ τὴν ἐπανάστασιν μπορεῖ νὰ θρῇ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀδελφότητα. Ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν μονάχα εὐμερίαν καὶ ἡ κοινωνία δὲν εἶναι ἀπόρροια οἰκονομικῶν καὶ μηχανικῶν συνθηκῶν.

Γίνεται τώρα περισσότερο φανερὴ ἡ ἀλήθεια ὅτι γιὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, κύριος παράγων εἶναι ἡ προσωπικότης, ἡ ψυχὴ.

Ἐκεῖ μέσα στὴ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ θεμελιώσωμεν ὁ καθένας τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν. Ἀλλὰ μέσα στὰ θάθη τῆς ψυχῆς μόνον ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ, μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ εὕρῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, νὰ φέρῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ, ὅπως λέγει τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ Λυτρωτοῦ: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν τὸς ὑμῶν ἐστὶ».

Πράγματι διὰ νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν σημερινὴν κρίσιν, μόνον στὴν χριστιανικὴν ἀγάπην πρέπει νὰ στραφούμε, στὴν χριστιανικὴν ἀγάπην ποὺ ἐμπνέει τὸν ἄνθρωπον μὲ ἀνωτερότητα, ἀνυψώνει τὴν ψυχὴν, ἐξευγενίζει, ἐκπολιτίζει. Μόνον ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἢ μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ στὸν ἄνθρωπον καθήκοντα νεκρωμένα ἀπὸ τὸ πάθος καὶ μὲ τὴν θοήθειαν αὐτῆς νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τοῦ προορισμοῦ του.

Νὰ λοιπὸν, ποὺ εὐρίσκεται ἡ αἰτία τῆς κρίσεως τῶν διαφωνιῶν καὶ τοῦ πολέμου, στὴν ἔλλειψιν τῆς ἀγάπης. Τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας γιὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶναι πὼς θὰ ἔλθῃ ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ πὼς ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος θὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν ποὺ ἔχει μέσα του, τὴν ἀγάπην.

Στὴν λύσιν τοῦ προβλήματος ἔρχεται νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Χριστιανισμός, ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης. Αὐτὸς μᾶς ὁδηγεῖ πὼς θὰ γίνῃ πραγματικότης ἡ χαρά, ὅταν ὁ καθένας μας ἀξιοποιήσῃ τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχει

ΧΘΕΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ — ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

Υπό τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Χθές τὸ μεσημέρι ἤμην εἰς Ἀθήνας καὶ σήμερον τὸ βράδυ εἶμαι εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ γίνεται πολὺ μικρός. Πρὸ ὀλίγων, σχετικῶς, χρόνων ὁ Ἰούλιος Βέρον εἶχε γράψει τὸ «Γύρω ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς 80 ἡμέρας». Τὸ πρᾶγμα εἶχε φανῇ τότε φανταστικόν, ὡς κάτι πού ποτε δὲν μπορούσε νὰ γίνη. Ἀλλ' ἐν τούτοις τοῦτο γίνεται σήμερον. Αἱ καθημεριναὶ πτήσεις ὑπεράνω τῶν ἐπτά θαλασσῶν θεωροῦνται τόσον κοινὰ ὅσον τὰ σιδηροδρομικὰ ταξίδια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Λάρισσαν ἢ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὸ Γουάσιγκτων.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐπέφερε εἰς ὅλους τοὺς κλάδους πολλὰς ἀλλαγάς, τὰς ὁποίας οὔτε κἂν θὰ ἐφαντάζετο κανεὶς ὅταν τὸ ἀεροπλάνον ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν. Ὅταν μιὰ ἐπιδημικὴ ἀσθένεια πέσῃ εἰς κάποιαν Ἡπειρον, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ ἰδία ἀσθένεια εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιπέσῃ καὶ εἰς Νέαν Ὑόρκην ἢ εἰς Πειραιᾶ. Παράδειγμα ἡ πρὸ ἐτῶν Ἰσπανικὴ ἱμφλουέντζα. Μέτρα ὑγειονομικὰ ὡς τόσον λαμβάνονται ἀμέσως καὶ ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ πυρετοῦ σταματᾷ.

Μὲ ἄλλας λέξεις δὲν ἠμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν τὴν ἔνταξιν ἐνὸς λοιμοῦ μακρὰν ὁποῦδήποτε τῆς γῆς ὡς κάτι τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει προσωπικῶς· ἀπεναντίας, μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο κατὰ ἓνα πολὺ κυριολεκτικὸν τρόπον. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅμιλοι ἱατρῶν ἢ ὑγειονόμων ταξιδεύουν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς διὰ νὰ μελετήσουν πῶς θὰ ἠμποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τὰ θύματα κάποιας ἐπιδημίας.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ἴσως τόσον πρᾶξις καλοῦ Σαμαρείτου, ὅσον πρᾶξις

ἰδικοῦ μας ἀμέσου ἐνδιαφέροντος. Καθ' ὃν χρόνον ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν εὐξίαν τῶν ἄλλων ἐθνῶν αὐτομάτως ἐνδιαφερόμεθα καὶ διὰ τὴν ἰδικήν μας εὐξίαν. Ἐὰν ἐκδηλωθῇ μιὰ ἐπιδημία ὁποῦδήποτε τῆς γῆς ἐνδιαφερόμεθα νὰ σταματήσῃ ἢ ἐπιδημία ἐκείνη πρὸς χάριν ἡμῶν τῶν ἰδίων.

Αὐτὰ μᾶς κάμνουν νὰ ἐνθυμούμεθα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶπε ὅτι: «Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ζῇ δι' ἑαυτὸν καὶ οὐδεὶς ἀποθνήσκει δι' ἑαυτόν» (Ρωμ. 14, 7). «Ὅ,τι συμβαίνει δ.λ.δ. εἰς τὸ ἓν ἄκρον τῆς γῆς, ἐνδιαφέρει καὶ αὐτοὺς πού ζοῦν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἰδιαιτέρως κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ταχυτάτης συγκοινωνίας εἴμεθα ὅλοι «μέλη ἀλλήλων» (Ἐφ. 4, 25).

Αὐτὸ εἶναι ἀληθές ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς καὶ εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθές καὶ ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς: «Εἴτε πάσχει ἐν μέλος, πάντα τὰ μέλη συμπάσχουν· εἴτε τιμᾶται ἐν μέλος, πάντα τὰ μέλη συγχαίρουσι». (Α' Κορ. 12, 26).

Τὸ μάθημα αὐτὸ τῆς ἀλληλοεξαρτήσεως καὶ ἀλληλοσυνεργασίας, ὁ κόσμος τὸ μανθάνει σήμερον κατὰ ἓνα πολὺ σκληρὸν τρόπον. Τὰ μεγάλα κράτη κατανοοῦν ὅτι δὲν ἠμποροῦν ν' ἀγνοήσουν τὰ μικρὰ τὰ κράτη. Μιὰ πολιτικὴ ἔκρηξις ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ εἰς μιὰν πολὺν μικρὰν χώραν, ἀλλὰ προτοῦ περάσῃ πολὺ, ἢ σύρραξις ἐκείνη εἶναι δυνατόν νὰ περιλάβῃ καὶ ἄλλας χώρας. Ἐνας ἐμφύλιος πόλεμος ὁ ὁποῖος, φαινομενικῶς ἴσως ἐνδιαφέρει μόνον τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἐξεργάγῃ, εἶναι δυνατόν νὰ ἀπλωθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε μεγάλη κράτη τοῦ κόσμου νὰ πάρουν μέρος εἰς αὐτόν.

Πολιτικῶς ὅ,τι γίνετο εἰς ἐν μέρος τοῦ κόσμου ἐνδιαφέρει ὅλους.

Τὸ ἐνδιαφέρον ὅθεν τὸ ὁποῖον τὰ μεγαλύτερα κράτη δεικνύουν διὰ τὰ μικρότερα κράτη, εἴτε εἰς τὰ ὑγειονομικὰ εἴτε εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα, εἶναι καὶ αὐτοἐνδιαφέρον. Εὐρίσκουν ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς αὐτὰ νὰ κρατοῦν στάσιν ἀδιαφορίας. Τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι νὰ μοιράζῃ, νὰ δίδῃ, συμφώνως πρὸς τὸ «κάλλιον διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν». Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ Χριστιανὸς ἐὰν δὲν προθυμοποιῇται, ἐὰν δὲν ἐπιδιώκει νὰ μοιράζῃ μὲ τοὺς ἄλλους τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τοῦ ἐνεπιστεῦθη ὡς πρὸς οἰκονόμον Του.

Ὁ Χριστιανὸς ἔχει εἰς τὴν κατοχήν του τὸ μεγαλύτερον δῶρον καὶ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ μοιράζῃ τὸ δῶρον του μὲ ἄλλους, ὀλιγώτερον εὐτυχισμένους. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς ἡ ὁποία εἶναι βάσις τῆς χρηματοδοτήσεως τῶν διαφόρων καλῶν σκοπῶν καὶ ἐράνων.

Μερικοὶ ὁπωσδήποτε βλέπουν τὴν φωτιάν τοῦ δάσους πλησιάζουσιν καὶ ἐνώνονται μὲ τοὺς ἄλλους διὰ νὰ τὴν σταματήσουν· ἄλλοι περικλείονται μέσα εἰς τὸ σπίτι των διὰ νὰ προστατεύσουν μόνον τοὺς ἑαυτοὺς των καθ' ἣν στιγμὴν τὸ φοβερὸν θηρίον ἐπιπίπτει ἐναντίον των. Δὲν εἶναι ὅμως Χριστιανικὸν καὶ δὲν εἶναι καὶ ἀνθρώπινον νὰ στέκηται κανεὶς χωριστὰ καὶ νὰ μὴ αἰσθάνεται βαθεῖα τὰς ἀνάγκας τοῦ κόσμου.

Ἄς τὸ ἐννοήσωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πολὺ βαθεῖα ἐὰν θέλωμεν νὰ δώσωμεν τὰς πραγματικὰς ἀποφύεις εἰς τὴν ζωὴν μας. Δὲν ὑπάρχουν σήμερον ὅρια εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Τὸ ἀεροπλάνον ἔχει ἐξουδετερώσει τὰς ἀποστάσεις καὶ ἔχει συντομεύσει τὰ πάντα. Χθές ἤμην εἰς Ἀθήνας καὶ σήμερον εὐρίσκομαι εἰς Νέαν Ὑόρκην.

μέσα του, ὅταν τὸ αἰσθημα τὸ κάμη πρᾶξι, ζωή, βίωμα.

Γι' αὐτό, ἂς γυρίσωμε τὴν πνεῖδα τοῦ προσανατολισμοῦ μας στὸν Χριστόν, ἂς κάμωμεν τὴν καρδίαν μας κατοικητήριον τῆς ἀγάπης καὶ ἂς ἀφήσωμεν νὰ ἀκτινοβολήσουν αἱ σωτήριες ἀκτίνες τῆς στήν κου-

ρασμένην Κοινωνίαν μὲ σύνθημα πάντοτε τὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ:

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ

Ὁ ὑπερένδοξος προστάτης τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης ἦτο υἱὸς εὐσεβέστατος εὐσεβῶν γονέων. Συλληφθεὶς ὁ Δημήτριος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ Γαλερίου τὸ 306 μ. Χ., διότι εἶχε μεγάλην φήμην εἰς τὸν λαὸν ὡς μοναδικὸς ἱατρός, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν.

Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐτελοῦντο εἰς τὴν πόλιν ἀγῶνες, γιγαντώσιμος δὲ παλαιστής, ὀνομαζόμενος Λυαῖος, μὲ μεγάλην ἀλαζονείαν ἐπροκαλοῦσε τοὺς πολίτας καὶ ὅλους τοὺς κατέβαλλε. Τότε εἰς νεανίας, ὀνομαζόμενος Νέστωρ, ἔρχεται εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ζητεῖ τὰς εὐχὰς τοῦ Δημητρίου. Ὁ Ἅγιος εὐλογεῖ τὸν Νέστορα καὶ οὗτος ἔρχεται εἰς τὸ στάδιον, συμπλέκεται καὶ φονεῖ τὸν Λυαῖον. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐλυπήθη σφόδρα καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ φονευθῇ ὁ Νέστωρ, ὁ δὲ Δημήτριος νὰ διαπερασθῇ εἰς τὴν πλευρὰν διὰ λογχῶν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κατέστη ὀνομαστὸν εἰς ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον καὶ ὁ Ἅγιος διετέλεσεν εἰς αἰῶνας αἰώνων «ὁ μέγας καὶ ὑπερένδοξος προστάτης, τὸ σέμνωμα καὶ ὁ ὑπέρολμπρος στέφανος τῆς πόλεως», ὅπως ἔλεγον οἱ παλαιοί. Εἰς πάντα ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἦτο ἄξιος, παρεῖχεν ἀμέσως τὴν βοήθειάν του. Ἄλλοτε ἰάτρειν ὅσους προσήκοντο εἰς τὸ ἅγιον λείψανόν του, ἄλλοτε ἐνεφανίζετο εἰς τὸν ὕπνον καὶ ἐθεράπευεν ὅσους δὲν εἶχον δυνηθῇ νὰ θεραπεύσονται οἱ σπουδαιότεροι ὅχι μόνον τῆς πόλεως ἱατροί, ἀλλὰ ὅλης τῆς χώρας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου ἦτο πηγὴ πάσης ἱατρείας, ἦτο τὸ «κοινὸν ἱατρεῖον» τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ ἰδιαίτερα χάρις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἦσαν τὰ «θεῖα μῦρα» αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα παρεῖχον τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν. Ἀπὸ τὸ ἅγιον λείψανον ἀνέβλυζεν ἀδιακόπως «ἀκένωτος πηγὴ θεῶν μύρων», ἡ ὁποία ἐγέμιζε τὴν

μυροδόχον λάρναικα. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος ἐκαλεῖτο Μυροβλήτης.

Ὅταν βάρβαροι ἐκυρίευσαν τὴν Θεσσαλονίκην, κατέβαλον, ἀπὸ φθόνου, διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν μύρων, μέγαν ἀγῶνα, διὰ νὰ κενώσουν μὲ κάδους καὶ λέβητας τὴν θεῖαν λάρναικα ἀπὸ τὰ ἅγια μῦρα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὰ στεριεύσουν. Ἐνόμιζες ὅτι ἀνέβλυζον ἀστείρευτα «ἀπὸ πηγὴν ἀκένωτον ἢ ἀπὸ ἄβυσσον». Καὶ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι ἐθεώρουν θαῦμα ὅσα ἔβλεπον, ἐλάμβανον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἅγιον μῦρον πρὸς θεραπείαν καὶ ἔμενον κατὰ πλῆκτοι διὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ Χριστομάρτυς.

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον τῆς Χριστιανισμοῦ ἦτο ὀνομαστὴ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Λειψάνου καὶ οἱ ἄλλοι Ὁρθόδοξοι λαοὶ ἐξήλυνον τὴν εὐτυχίαν τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης. Πλήθος ἀμέτρητον εὐσεβῶν προσκυνητῶν ἔσπευδεν εἰς τὸν ἅγιον τάφον τοῦ Μεγαλομάρτυρος νὰ ἱκετεύσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν θεραπείαν του ἀπὸ παντὸς εἶδους ἀσθενείας. Ὅπως τὴν ἄμμιον τῆς θαλάσσης, οὕτω δυσκόλως θὰ ἠδύνασεν ἄριθμήσεως καὶ τὰς θανατοπορίας του. Ἀκόμη καὶ οἱ Αὐτοκρατορεῖς μας τοῦ Βυζαντίου συχνὰ ἤρχοντο νὰ προσκυνήσουν τὸ ἅγιον λείψανον, νὰ ζητήσουν ἱατρείαν ἢ νὰ ἱκατεύσουν τὴν βοήθειάν του κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Δὲν ἦτο μόνον θαυματουργὸς ἱατρός καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν νόσων τῶν εὐσεβῶν ὁ Ἅγιος Δημήτριος· ἦτο καὶ ὁ προστάτης ὁ ὑπερένδοξος τῆς ἀγαπητῆς του πατρίδος. Εἰς διαφόρους περιστάσεις ἔσωσε αὐτὴν ἀπὸ πολλὰ μεγάλα δεινὰ, ἀπὸ πείναν, ἀπὸ ἀσθενείας, ἀπὸ ἐμφυλίουσ παρρηγίας. Ἡ ἐνδοξότερα βοήθειά του ἦτο ἡ ὑπ' αὐτοῦ σωτηρία τῆς πόλεως ἀπὸ τὰς φοβεράς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων.

Ἦτο ὁ Ἅγιος Δημήτριος «ὁ κηδεμών, ὁ ὑπέρμαχος, ὁ πολιοῦχος, ὁ

σωτὴρ τῆς πόλεως». Ὅταν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ τρόμου τῶν ἐχθρῶν ἔβλεπον οἱ κάτοικοι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μεγαλομάρτυρος, ὅλοι ἐλάμβανον θάρρος καὶ πεποίθησιν ὅτι ὁ Ἅγιος αὐτῶν θὰ ὑπερήσπιζε καὶ θὰ ἔσωζε τὴν πατρίδα του. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν τοῦ ὁ Ἅγιος Δημήτριος; Μήπως δὲν ἐγνώριζον οἱ κάτοικοι ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄγγελον, ὁ ὁποῖος ἐστάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐκάλει νὰ ἀφήσῃ τὴν καταδικασμένην εἰς καταστροφὴν πόλιν, ὁ Ἅγιος εἶχεν ἀποκριθῇ: «Σὺ Δέσποτα, μὲ διέταξες νὰ κατοικῶ ἐδῶ μετὰ τῶν δούλων Σου. Πῶς λοιπὸν ἠμπορῶ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω εἰς τόσον μεγάλην ἀνάγκην καὶ μὲ ποῖον πρόσωπον ἠμπορῶ νὰ ἴδω τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος μου; Ἡ θὰ σωθῶ καὶ ἐγὼ μὲ αὐτοὺς ἢ θ' ἀποθάνω μαζί των».

Διὰ τὴν ἄγρυπνον αὐτὴν προστασίαν τῆς πόλεως τοῦ ἦτο ἀπέραντος ἡ εὐγνωμοσύνη, θαυμάτι ἡ λατρεία, ἀκλόνητος ἡ πίστις τῶν κατοίκων αὐτῆς πρὸς τὸν μέγαν, ὑπερένδοξον κηδεμόνα καὶ πολιοῦχον. Συγκινητικὰ εἶναι τὰ ἄπειρα δείγματα τῆς λατρείας ταύτης καὶ μὲ κάθε τρόπον ἡ εὐσέβεια τῶν πολιτῶν ἐζήτησε νὰ διαιωνίσῃ τὴν μνήμην τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ τὴν λογοτεχνίαν καὶ μὲ τὴν τέχνην. Μὲ ἄπειρον εὐλάβειαν ἐδιαβάζοντο παλαιὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν, μὲ τοὺς πολέμους τῶν Σλαβῶν, τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαῦματα τοῦ καλλινίκου μάρτυρος.

Καὶ μὲ τὴν τέχνην ἐξύμνησεν ἡ εὐσέβεια τῶν περασμένων αἰώνων τὸν ὑπερένδοξον Μεγαλομάρτυρα. Μὲ ὥραιότατα ψηφιδωτὰ καὶ τοιχογραφίας ἐξεκόνισαν εἰς τοὺς τοίχους τῶν Ἐκκλησιῶν τὸν βίον καὶ τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαῦματα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην θαυμάζομεν τὴν μεγαλοπρεπῆ Ἐκκλησίαν, τὴν μίαν σωζομένην ἀπὸ τὰς τρεῖς, τὰς ὁποίας ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν τοῦ ὑπερένδοξου προστάτου τῆς πόλεως ἡ θερμὴ λατρεία τῶν κατοίκων.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

«ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΜΑΘΕΤΕ ΟΙ ΕΝΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ»
(Ήσαίου ΚΣΤ', 9).

Υπό Ἀρχ. Π. ΦΙΝΦΙΝΗ

Ἡ ἱστορία τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἀπὸ τότε πού ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε ν' ἀποκτᾷ τὴν συνείδησι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἤρχισε καὶ τὸ βιβλίον τῆς δικαιοσύνης νὰ γράφῃ νέα κεφάλαια. Αἱ περιπέτειαι πού ἐδοκίμασεν ἡ σκέψις ἦταν ἀγὼν γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς δικαιοσύνης, ἐκείνης, πού ἡ ἡθικὴ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ ἀπλώσε τὲς πτυχές της εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

«Ἡ δικαιοσύνη συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ πληγῶνῃς τοὺς ἀνθρώπους» (Κικέρων). «Δικαιοσύνη εἶναι ν' ἀποδίδῃς στὸν καθένα ὅ,τι τοῦ ἀνήκει» (Ἀριστοτέλης). Πρέπει πάντα νὰ συναλλασσώμεθα δίκαια ὅχι μόνον μὲ ἐκείνους πού εἶναι δίκαιοι, ἀλλὰ καὶ μ' ἐκείνους πού προσπαθοῦν νὰ μᾶς πληγώσουν. Κι' αὐτὸ ἀπὸ φόβο μήπως ἀποδίδοντας κακὸν ἀντὶ κακοῦ περιπέσουμε στὴν ἴδια κακία» (Ἱεροκλῆς).

Καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὲς σκέψεις τῶν παλαιῶν σοφῶν βλέπει κανεὶς τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν δίψα τοῦ ἀνθρώπου νὰ εὔρῃ τὴν ἀληθινὴ τροχιά τῆς δικαιοσύνης. Εἶν' ἀλήθεια πὼς πολλὰ βήματα σημειώθηκαν στὸν δρόμον τῆς ἐρεῦνης αὐτῆς ἀπὸ συγκατάβασιν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἀκόμη ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶχε πάρει συγκεκριμένη μορφή. Κι' αὐτὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶχε γνωρισθῇ μὲ τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον ἀκόμη καλὰ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς ἀποκαλύψεως ἀληθινὰ θεϊκῆς. Κι' οὕτε ἐγνώρισε τὸ βάθος τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ κόσμου τῶν ἄλλων. Κι' οὕτε ὡς τότε μπόρεσε νὰ συλλάβῃ καθαρὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, ἀπ' τοῦ ὁποίου τὴν ἀποκάλυψιν μπορούσε νὰ κατοχυρωθῇ μονάχα ἡ ἀληθινὴ δικαιοσύνη. Ὅταν ὁμως ἀντήχησε ἡ φωνὴ ἡ γλυκεῖα τοῦ Διδασκάλου στὴν Γαλιλαία τότε καὶ ἡ δικαιοσύνη πῆρε συνείδησι, μορφὴ ἀντικειμενική, βάθος καὶ πλάτος. «Δίωκε δικαιοσύνην» (Β. Τιμοθ. Β, 22).

«Καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην» (Ἰακώβου Δ, 18). «Ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν» (Πέτρου Β, 24). Καὶ σιγὰ-σιγὰ μὲ παραλληλισμούς, μὲ παραβολάς, μὲ συνδέσεις τῆς δικαιοσύνης πρὸ ἄλλης ἀπλούστερης ἀρετῆς καὶ ἀλήθειας, ὁ Κύριος ὅχι μόνον ζητᾷ νὰ ἀναμορφώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ νὰ στηρίξῃ τὴν πείρα τοῦ χριστιανοῦ μέσα στὸν κινεῶνα καὶ τὴν πνευματικὴν ταραχὴ πού προβάλλουν οἱ διάφοροι φανατισμοί, σὰν προέκτασι τῆς περασμένης διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς τραγωδίας καὶ νὰ διδάξῃ τὸ Μεσσιανικὸ ἀλφάβητον τῆς δικαιοσύνης. Τὰ πλήθη ἀκούουν ἕνα νέον κήρυγμα. Ἡ ψυχὴ ἀρχίζει νὰ δροσίζεται. Οἱ εἴλωτες νὰ βλέπουν τὴν ἐλπίδα. Οἱ ναρκωμένοι νὰ θερμαίνωνται καὶ νὰ ἀναζωογονοῦνται. Οἱ ἄρχοντες νὰ αἰσθάνωνται τὲς εὐθύνες των. Οἱ Πιλάται νὰ φοβοῦνται τὲς συνέπειες. Οἱ Ἀρχιελεῶνες νὰ δοκιμάζουν τὲς τύψεις. Οἱ Ζαχαῖοι νὰ προβαίνουν εἰς ἐπανορθώσεις. Ὁ Ἰωσήφ τῆς Ἀριμαθαίας, ὁ νομικός, νὰ αἰσθάνεται ἀκατανίκητη φιλία πρὸς τὸν Ναζωραῖον. Σίμωνες οἱ Κυρηναῖοι νὰ βοηθοῦν τὸν υἱὸν τῆς Παρθένου πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ. Οἱ Ἰσακαριῶται νὰ αὐτοαπαγχονίζωνται. Οἱ διώκται τῆς ἁμαρτωλῆς νὰ ρίχνουν κάτω τὰ λιθάρια καὶ νὰ διαβλέπουν πὼς ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι μονόπλευρα καὶ πὼς γιὰ νὰ μὴ πορῇ κανεὶς νὰ σταθῇ στὸ ὕψος των πρέπει νὰ ἀνεβάσῃ τὴν σκέψιν του στοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀγάτης τὴν εὐαίσθησιν.

Δὲν εἶναι πειὰ τυφλὴ ἡ δικαιοσύνη, ὅπως τὴν παρίσταναν πρὶν καὶ τὴν ζυγαριὰ της δὲν τὴν κανονίζει ἀνθρώπων κρίσις, ἀλλὰ ὁ ἀνάγλυφος νόμος, ἡ μεταθανάτιος σωτηρία, ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ ἀγάπη καὶ

ἡ δικαιοσύνη, πού ἔχουν γιὰ τελικὸν κριτὴν αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Οὐράνιον Πατέρα μας.

Καὶ δὲν εἶναι ξηρὴ, τυπικὴ καὶ ἄψυχος ἡ δικαιοσύνη αὐτή. Ἐχει τὸν ἀναστάσιμον παλμό, τὴν ὑπερφυσικὴ ἐγγύησι, πού σφραγίστηκε μὲ τὸ αἷμα τοῦ Θεοανθρώπου. Βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὴν δικαιοσύνην ὅπου ἔγραψε στοὺς Ἀρείους Πάγους ἡ νηπιώδης φαντασία τῆς ἀρχαιότητος. Κατόπιν ἀνεβαίνει στὸ Σινᾶ καὶ μέσα ἀπ' τὰ σύννεφα, πού θωπεύουν τὴν κορυφὴν τοῦ ζητᾶ νὰ βυθισθῇ μέσα στὸ νόημα τῶν γραμμῶν τῶν πλακῶν τῆς Διαθήκης. Ἀλλὰ αἱ πλάκες εἶναι ἀπὸ πέτρα καὶ σταματᾷ ἐκεῖ τὸ διάβασμα τῶν ἐντολῶν δίχως νὰ μπορέσῃ νὰ συλλάβῃ ὅλο τὸ βάθος πού κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτές. Ἀλλὰ πέρα ἀπ' τὸ ὕψωμα τοῦ Γολγοθᾶ εἶν' ἀπέραντοι οἱ ὀρίζοντες. Καὶ βλέπει... Γι' αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ καταργεῖ τὴ δουλείαν. Διαλύει τὰ Φαρισαϊκὰ Συνέδρια. Ὁριμαίνει τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοδιαθέσεως. Ἀνατρέπει τὴν τυπολατρεία. Κρημνίζει τοὺς χρυσοὺς ὄφεις. Πολεμᾷ τὲς τυραννίες. Ἐμπνέει τὴν συμπάθειαν γιὰ τοὺς κατατρεγμένους, τοὺς ταπεινούς, τοὺς ἀδικημένους. Ἡ δικαιοσύνη ὅλο καὶ ἀνεβαίνει καὶ λεπτύνεται καὶ γίνεται συνείδησις καὶ μέσα στοὺς πολέμους καὶ τὰ παντοειδῆ ἐγκλήματα καὶ τὰ ψεύδη καὶ τὲς ἀθλιότητες τῶν ἡμερῶν μας, γιὰ τὴν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν εἶναι ὁ ἐσώτερος πόθος τοῦ Χριστιανοῦ, γιὰ τὴν ὅλο καὶ ἐξευγενίζεται τὸ θέλημα τῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἀτόμων μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ, τοῦ ἄρχοντος τῆς ἀγάτης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ δικαιοσύνη ἀπλώνεται τώρα μέσ' στὴν καθαρὴν διανόησιν σὰν πνευματικὴ κλίμακα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἀνθρωπότης θ' ἀνέλθῃ στὴν δημιουργίαν μιᾶς χριστιανικῆς εὐδοκίας καὶ χριστοφόρου ζωῆς.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ συνδρομηταὶ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητήν.
Ἄν ἔλξητε ἡ συνδρομὴ σας, ἀνα-
νεώσατε. Δολλάρια 3.00 τὸ ἔτος.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η 28η 'Οκτωβρίου προβάλλει καί πάλιν διὰ νὰ ἐπα-
ναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην μας τὴν θαυματουργὸν δύ-
ναμιν τῆς ὁμονοίας καὶ τῆς προσηλώσεως εἰς τὰ με-
γάλα ἰδανικά. Πρὸς στιγμὴν ἐκρίθη ὡς παραφροσύ-
νη ἡ ἀπόφασις τῆς μικρᾶς καὶ ἀόπλου 'Ελλάδος νὰ
προτάξῃ τὸ στήθός της κατὰ τῆς ἀπροκλήτου ἐπιθέ-
σεως τῶν μηχανοκινήτων στρατιῶν τοῦ πανισχύρου
ἄξονος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκπτοήσει λαοὺς ἰσχυροὺς καὶ
εἶχε περιαγάγει εἰς ἀμηχανίαν τὰς διπλωματικὰς καὶ
στρατιωτικὰς κορυφὰς τοῦ εἰρηνοφίλου κόσμου. 'Αλλ'
ἡ παροιμιώδης φιλοπατρία τοῦ "Ελλήνων, ἡ πίστις
ἐπὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν βοήθειαν
τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἀπεδείχθησαν διὰ μίαν ἀκό-
μη φορὰν δυνάμεις ἀκατάλυτοι. Μία χούφτα 'Ελλή-
νων ἐπέφερε τὸ πρῶτον καίριον πλῆγμα κατὰ τοῦ
στρατιωτικοῦ μεγαθηρίου τῶν Γερμανο - 'Ιταλῶν,
ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῶν συμμάχων καὶ προεδί-
κασε τὴν ὀριστικὴν ἔκθασιν τοῦ δευτέρου παγκοσμίου
πολέμου. 'Η 'Ελλάς προσέθεσεν εἰς τὴν ἱστορίαν της
νέας σελίδας δόξης καὶ τιμῆς. Αἱ ἀπερίγραπτοι ὁ-
μως θυσίαι τῆς ἀναμένουσιν εἰσέτι τὴν δικαίωσιν καὶ
ἀξιοποίησιν των. 'Αλλ' «ἔστι δικῆς ὀφθαλμός».

***

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Η 'Ιερά 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αμερικῆς εἶναι ὑπερήφανος,
διότι, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, προσφέρει ἕνα ἀκόμη ἐπιλε-
κτον κληρικόν της, τὸν Πανοσιολογιώτατον 'Αρχι-
μανδρίτην κ. Φώτιον Κουμίδην, εἰς διακονίαν τῆς 'Α-
γιωτάτης 'Εκκλησίας Κύπρου. Διὰ τῆς ἀναδειξεως
αὐτοῦ εἰς Μητροπολίτην Πάφου, οἱ ὁμογενεῖς τῆς
'Αμερικῆς στεροῦνται ἑνὸς δραστηρίου ποιμένος των,
τοῦ ὁποίου τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν σύνεσιν ἐξετίμησαν
μεγάλως. 'Αλλ' ἀκριβῶς τὰς ἀρετὰς αὐτὰς ἐπι-
βραβεύουσα ἡ 'Αποστολικὴ 'Εκκλησία τῆς Κύπρου
ἐξέλεξεν αὐτὸν διὰ τὸ 'Επισκοπικὸν ἀξίωμα. Οἱ γνω-
ρίσαντες τὸν ἐψηφισμένον "Αγιον Πάφου δὲν ἔχουν
οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἀναδειχθῇ ἄξιος τῆς ὑψη-
λῆς κλήσεως καὶ θὰ συμβάλῃ σημαντικῶς εἰς τὴν
ἐπίλυσιν τῶν σοβαρῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν προβλη-
μάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ 'Ιεραρχία τῆς Κύ-
πρου. Αἱ εὐχαὶ τῆς ὁμογενείας τὸν συνοδεύουν.

***

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΑΠΟ τῆς 29ης Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 1ης 'Οκτω-
βρίου συνήλθεν εἰς Wheeling, W. Va., Κατηχητικὸν
Συνέδριον τῶν Κοινοτήτων Δυτικῆς Βιργίνιας, Δυτι-
κῆς Πενσυλβανίας καὶ 'Οχάϊο, ὁργανωθὲν παρὰ τῆς

'Αδελφότητος τῶν 'Ιερέων τῆς περιφερείας ἐκείνης.
Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτριαι δέκα πέντε Κοινοτήτων με-
τὰ τῶν 'Ιερατικῶν τῶν Προϊσταμένων συνεζήτησαν,
ἐντὸς ἀτμοσφαίρας ἀπολύτου κατανοήσεως καὶ ἐν
πνεύματι Χριστοῦ, τὰ διάφορα προβλήματα τὰ ὁποῖα
συναντοῦν εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ κατέληξαν
εἰς ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι ἐξασφαλίζουν τὸ ὁμοίμορ-
φον καὶ διευκολύνουν τὴν Κατηχητικὴν διδασκαλίαν
πρὸς τὸ γενικώτερον συμφέρον. Οἱ σύνεδροι ἀπεχώ-
ρησαν στενωπώτερον συνδεδεμένοι μεταξύ των καὶ πρὸς
τὴν 'Εκκλησίαν, μὲ νέον ζῆλον καὶ ἠύξημένον ἐνθου-
σιασμόν διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐπωμισθῇ.

***

ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Κατηχητι-
κοῦ Συνεδρίου τοῦ Wheeling, ὁ ἱερός Κλῆρος συν-
ῆλθεν εἰς ἰδιαιτέραν Σύναξιν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Θε-
οφιλεστάτου 'Επισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ. Κατὰ
τὴν Σύναξιν ταύτην, μετὰ προσευχῆν, ἐγένετο ἐποι-
κοδομητικὴ μελέτη τῆς πρώτης πρὸς Τιμόθεον ἐπι-
στολῆς τοῦ 'Αποστόλου Παύλου καὶ ἐπηκολούθησεν
εἰσήγησις καὶ συζήτησις ἐπὶ τῆς εὐθύνῃς τοῦ 'Ιερέ-
ως διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. Τοῦτο ἀπετέλεσε
μὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν διὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ ἀ-
δελφικὴ καὶ ἐγκάρδιος συνεργασία τῶν παλαιότε-
ρων κληρικῶν μας μετὰ τῶν νεωτέρων συναδέλφων
των. Τὸ παράγγελμα τοῦ 'Αποστόλου Παύλου «Πρε-
σβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα,
νεωτέρους ὡς ἀδελφούς», εὑρεν ἄμεσον ἐφαρμογὴν
καὶ πραγματοποιήσιν. 'Η ὠφέλεια παρομοίων συγκεν-
τρώσεων τοῦ 'Ιεροῦ Κλήρου εἶναι δύσκολον νὰ προσ-
μετρηθῇ. Εἶθε μόνον νὰ γίνωνται συχνότερον καὶ εἰς
εὐρυτέραν κλίμακα.

***

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΝΝΕΑ ΜΗΝΕΣ

Εἰς ἄλλας στήλας τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιεύ-
εται κατάστασις τῆς Κινήσεως τοῦ Δεκαδολλαρίου
μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Τὰ ἀποτελέ-
σματα δὲν εἶναι ἀρκούντως ἱκανοποιητικά. Βεβαίως
ἀπομένουν τρεῖς ἀκόμη μῆνες διὰ τὴν συμπλήρωσιν
τοῦ πρώτου ἔτους ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ
τούτου καί, συνεπῶς, ὑπάρχει περιθώριον δι' αἰσιο-
δοξίαν. Πρέπει ὅμως νὰ καταστῇ κοινὴ συνείδησις
ὅτι τὸ Δεκαδολλᾶριον δὲν εἶναι ζήτημα παρονυχίδος,
ἀλλ' ἀποτελεῖ ὑπόθεσιν ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὴν 'Ιε-
ράν μας 'Αρχιεπισκοπὴν καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς ἐν
'Αμερικῇ ὁμογενείας. Μερικαὶ Κοινότητες ἐσημείω-
σαν, ὁμολογουμένως, ἐπαινετὴν πρωτοβουλίαν διὰ
τὴν εἰσπραξίν του. "Ας ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγ-
μά των καὶ αἱ λοιπαί. 'Η ἐπιτυχία τοῦ θεσμοῦ τούτου
δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἐπαφεθῇ εἰς τὴν τύχην" θὰ προ-
έλθῃ μόνον ὡς καρπὸς συνεχοῦς καὶ ἐντατικῆς δρα-
στηριότητος.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΕΟΡΤΑΣΜΩ ΤΗΣ 1900ῃς ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Υπό Κ. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ

Εἶναι θαρὺ τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου, εἶναι πολὺ θαρὺ, κυρίαι καὶ κύριοι, καὶ φοβοῦμαι μὴ ὑπὸ τὸν πελώριον ὄγκον αὐτοῦ, ἵνα τὸ λέγειν τοῦ ποιητοῦ μεταχειρισθῶ, κάμψη ὁμολογουμένως τὸν αὐχένα ἡ ρητορική μου. Πῶς νὰ τολμῇσω ἐγὼ νὰ ἐξυμνήσω τὸν ἄνδρα ὁ ὁποῖος ὑψηλότερος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εὐρύτερος ἀπὸ τὸ σύμπαν, ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐφώτισε καὶ ἐκάλυψε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα μὲ τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης του; Πῶς νὰ τολμῇσω ἐγὼ νὰ ἐξυμνήσω τὸν ἄνδρα διὰ τὸν ὁποῖον καὶ οἱ ἱκανώτεροι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους θὰ ἐπεβάρυνε τὸ χρέος νὰ γίνουν ὑμνηταὶ του δὲν θὰ ἠδύνατο οὔτε κατὰ προσέγγισιν νὰ φανῶσιν ἀντάξιοι αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου του, τὸ ὁποῖον ὑπέρτερον τοῦ χρόνου καθ' ὃν λόγον τὸ αἰώνιον εἶναι διαρκέστερον καὶ ἐπικρατέστερον τοῦ προσκαιρίου καὶ τοῦ παροδικοῦ, ὑψοῦται εἰς ὕψος ἴσον πρὸς τὴν μεγαλουργίαν, εἰς ὕψος ἴσον πρὸς τὴν ἀθανασίαν; Ποία γλῶσσα, ποία φαντασία, ποῖος κάλαμος θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξάρη, νὰ περιγράψῃ, νὰ συλλάβῃ τὴν ἀσύλληπτον, τὴν ἀπερίγραπτον καὶ ἀπρόσιτον ταύτην μορφήν τοῦ μεγάλου τούτου, μεγαλειότερος τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει εἰς τὸ πρῶτον μετὰ τὸν ἕναν, τοῦ ὁποῖου αἱ Ἡράκλειοι χεῖρες διέσεισαν τὰ θεμέλια τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων αὐτοῦ ὠκοδόμησαν τὸν καινὸν οὐρανὸν καὶ τὴν καινὴν γῆν τοῦ καινοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον οὗτος ὡς ἄλλος Κολόμβος ἀπεκάλυψε ἐν μέσῳ τοῦ τεταραγμένου καὶ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς φθίνοντος ἀρχαίου κόσμου; Τὸν μέγαν τοῦτον λαμπαδηδρόμον καὶ μαραθωνοδρόμον, τὸν διατρέξαντα γῆν καὶ θάλασσαν, οἰκουμένην καὶ ἀοίκητον, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἀχαΐαν, τὸν μεταπηδήσαντα εἰς Κύπρον, τὸν ἐλθόντα εἰς Κρήτην, τὸν διαπλεύσαντα εἰς Μελίτην, τὸν διαβάντα εἰς Σικελίαν, τὸν ἀνελθόντα εἰς Ρώμην, τὸν φθάσαντα μέχρις Ἰσπανίας, τὸν διασχίσαντα κατὰ μήκος καὶ πλάτος τὴν Μεσόγειον ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων καὶ νυχθημερόν στήθος πρὸς στήθος μὲ τὸν θάνατον παλαίοντα καὶ ἐν πᾶσι ὑψηλὰ κρατοῦντα τὴν δάδα τῆς ἀληθείας, φωτίζοντα τοὺς ἐν σκότει καὶ σκίᾳ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀγνοίας εὐρισκομένους λαοὺς, τὸν γνωρίζαντα τοῖς ἔθνεσι τὸν ἄγνωστον Θεόν, τὸν κηρύξαντα τοῖς πᾶσι τὴν MAGNA CHARTA τῆς Χριστιανικῆς ἐλευθερίας διὰ τοῦ «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Γαλάτ. Γ'. 28).

Ποία δάφνη, ποῖος κότινος, ποῖον μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων θὰ δυνηθῇ νὰ κοσμήσῃ τὴν τετιμημένην κεφαλὴν καὶ τὰ ἀτρόμητα στήθη

τοῦ Πλάτωνος τούτου τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Περικλέους τοῦ λόγου, τοῦ Φειδίου τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς; Ἰδοὺ διατὶ τὰ βλέμματα πάντων ἡμῶν καὶ δι' ἡμῶν ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης καὶ δι' αὐτῆς ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, εἶναι ἐστραμμένα κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν μετ' εὐγνωμοσύνης, θαυμασμοῦ καὶ συγκινήσεως πρὸς τοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ Ἀποστόλου μορφήν, τοῦ ὁποῖου οἱ πόδες πρῶτον ἐπάτησαν πρὸ 1900ων ἔτων ἐπὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὑπήκοντος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἐν ὁράματι αὐτῷ ὀφθέντος Μακεδόνα καὶ εἰπόντος «Διὰθήθι εἰς Μακεδονίαν καὶ βοήθησον ἡμᾶς». Ἐκεῖ ὅπου πρὸ τετρακοσίων πρὸ αὐτοῦ ἔτων ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεκίνησε ἵνα μὲ τὸ Ἑλληνικὸν φῶς φωτίσῃ τὴν συσκοτισμένην διάνοιαν τῆς Ἀνατολῆς, ἔρχεται σήμερον ἐξ ἀνατολῶν ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἵνα μὲ τὸ φῶς τὸ Χριστιανικὸν θερμάνῃ τὴν ψυχρὰν καρδίαν τῆς Δύσεως καὶ ἐνώσῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ κατὰ τρόπον ἀπαράμιλλον καὶ ἀνυπερβλήτον τό τε ἑλληνικὸν καὶ χριστιανικὸν φῶς εἰς ἕναν πνευματικὸν ἥλιον ὁ ὁποῖος θὰ καταυγάζῃ ἐς αἰεὶ θερμαίνοντας καὶ φωτίζοντας τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ διάνοιαν.

Ἐκεῖ εἰς τὸ πεδῖον ἐκεῖνο τῶν ἀσφοδελῶν ὅπου ἄλλοτε ὁ Πλούτων ἤρπασε τὴν Περσεφόνην καὶ ἐκράτει αὐτὴν δέσμιον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ σκότους καὶ τοῦ Ἄδου, πατοῦν σήμερον οἱ πόδες τοῦ Ἀποστόλου, ἵνα διὰ τῆς Λυδίας τῆς πορφυροπώλιδος, τῆς πρώτης ταύτης Χριστιανῆς τῆς Εὐρώπης, κηρύξῃ πρὸς τὴν Περσεφόνην καὶ τὴν συστενάζουσαν μετ' αὐτῆς ἀνθρωπίνην φύσιν, τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν ἀνάστασιν. Naί, ἐκεῖ πλησίον ἔπεσαν ἄλλοτε μαχόμενοι ὁ Κάσσιος καὶ ὁ Βρούτος ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας, ἐκεῖ σήμερον δέχεται τοὺς πρῶτους ραβδισμούς, τὴν πρώτην φυλάκισιν, τὰ πρῶτα δεσμὰ ὁ Παῦλος ἐπὶ Εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους, ἵνα θραύσῃ τὰς ἀλύσσεις τῆς δουλείας καὶ ὑψώσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνώτερα καὶ εὐγενῆ ἐπίπεδα καὶ δώσῃ εἰς τοῦτον τὰ ἀστάθμητα ἐκεῖνα στοιχεῖα τῆς ἠθικῆς, ὧν ἄνευ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ καὶ ἀνώτερος βίος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ νοηθῇ. Πρὸς τί καὶ ἂν ἡ παγκόσμιος ἱστορία ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου εἰς πολλοὺς ἢ τοῦ εὐεργέτου εἰς περισσοτέρους ἢ τοῦ σοφοῦ εἰς ἄλλους; Τίς πάντων τούτων εὐηργέτησε καὶ ἡγάπησε περισσότερο τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ Παύλου; Δὲν ἔπιδε οὗτος ἄπαξ τὸ κώνειον, δὲν ἀνῆλθε ἄπαξ ἐπὶ τῆς πυρᾶς, οὗτος δὲν προσηλωθῇ ἄπαξ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου καθημερινῶς ἐν

ἐαυτῷ φέρων καὶ ἐπὶ τῶν φλογῶν καθημερινῶς τοῦ μίσους τῶν παθῶν τῆς ἀνθρωπότητος καθημένο· καὶ τὸ ποτήριον τῆς κακίας καθημερινῶς τῶν ἀνθρώπων μέχρι τριγὸς πίνων τὴν ξένην οὐχὶ ὡς ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἠγάπησε ἀλλὰ περισσότερον τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ὡς ἄλλος πατήρ «τὴν οἰκουμένην ἅπασαν γεννήσας αὐτός, ἵνα τὸ λέγειν τοῦ Χρυσοστόμου μεταχειρισθῶ, οὗτος ἐθορυβεῖτο, παρακαλῶν, ὑπισχνούμενος, εὐχόμενος, ἱκετεύων . . . διὰ παρουσίας, διὰ γραμμάτων, διὰ ρημάτων, διὰ πραγμάτων, διὰ μαθητῶν, δι' ἑαυτοῦ τοὺς πίπτοντας ἀνορθῶν, τοὺς ἐστῶτας στηρίζων, διεγείρων τοὺς χαμαὶ κειμένους, θεραπεύων τοὺς συντετριμμένους, ἀλείφων τοὺς ραθυμοῦντας, φοβερὸν ἐμβοῶν ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς, δριμύ θλέπων ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ποιῶν, ἵνα τοὺς πάντας σώσῃ . . . (Χρυσ. ὁμιλ. γ'. εἰς Ἀπ. Παῦλον). «Καὶ καθάπερ λέων θυρωόμενος καὶ φλόγα ἀπὸ τῆς γλώσσης ἀφίει, οὕτω πᾶσιν ἀφόρητος, καὶ πανταχοῦ μετεπὶ δὲ συνεχῶς,» ἔδραμεν ἐπὶ τούτοις, ἦλθεν ἐπ' ἐκείνους, μετέστη πρὸς τούτους, ἀπεπήδησεν πρὸς ἑτέρους, ἀνέμου ταχύτερον ἐπιών, καὶ καθάπερ μίαν οἰκίαν ἢ πλοῖον ἐν τὴν οἰκουμένην ἅπασαν κυβερνῶν, τοὺς μὲν θαπτιζομένους ἀνέλκων, τοὺς δὲ ἱλιγγιῶντας στηρίζων, τοῖς ναύταις παρακελευόμενος, ἐπὶ τῶν αὐχένων καθημένο, τὴν πρῶραν περισκοπῶν, σχοινία τείνων, κόπην μεταχειρίζων, ἱστὸν ἔλκων, πρὸς τὸν Οὐρανὸν βλέπων, πάντα αὐτὸς ὢν, καὶ ναύτης καὶ κυβερνήτης, καὶ πρωρεὺς καὶ ἱστίον καὶ πλοῖον, καὶ πάντα πάσχων, ἵνα τὰ ἐτέρων λύσῃ κακὰ» (Χρυσ. ἔρμν. ἐπιστ. Β'. Κορ). Ἀναλίσκεται ἵνα σώσῃ τοὺς ἄλλους. Ὑφίσταται τὰ πάνδενα, ἵνα ἀνορθώσῃ τοὺς συνανθρώπους του. Πίπτει, ἵνα ἐγείρῃ τοὺς πεσόντας. Θνήσκει καθημερινῶς, ἵνα δώσῃ ζωὴν εἰς ὅλους. Ὑψοῦται, ἵνα ὑψώσῃ πάντας. Φωτίζεται, ἵνα φωτίσῃ τὸν κόσμον. Ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται, συστέλλεται καὶ διαστέλλεται ὡς μία ἀπέραντος θάλασσα ἀγάπης, ἵνα συμπεριλάβῃ ἐν ἑαυτῷ καὶ καλύψῃ τοὺς πάντας διὰ τῆς ἀγάπης του. Μία πελωρία λαμπὰς ἀναλίσκομένη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἵνα φωτίσῃ καὶ θερμάνῃ τοὺς συγχρόνους του καὶ δι' αὐτῶν τὰς ἐπερχομένας γενεάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυσαν οὔτε θὰ παύσουν ποτὲ νὰ συγκινούνται, νὰ συναρπάζονται, νὰ αἰχμαλωτίζονται, νὰ διδάσκονται, νὰ φωτίζονται ἀπὸ τοὺς λόγους, ἀπὸ τὸ παράδειγμά του.

Δὲν εἶδε οὔτε θὰ ἴδῃ ποτὲ ὁ κόσμος ὁμοίαν μορφήν. Μέγας ἐν εἰρήνῃ μέγιστος ἐν πολέμῳ. Πρῶτος ἐν γαλήνῃ, πρῶτος ἐν τρικυμίᾳ. Δέχεται τὰ καλὰ εὐχαρίστως ὡς καὶ τὰ κακὰ. Τὰ πάντα μετέρχεται καὶ τὰ πάντα μετατρέπει πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. Τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃ τις; τί δεύτερον νὰ ἐπαινέσῃ; ποίαν ἀρετὴν του νὰ περιγράψῃ; ποῖον προσόν του νὰ ἐγκωμιάσῃ; ἕνα πρῖσμα ὁλόκληρος, εἰς τὸ ὁποῖον διαθλῶνται καὶ ἀναλύονται αἱ ποικίλαι ἀποχρώσεις τῆς ἀγάπης. Οἱ κίνδυνοι τὸν τέρπου, αἱ μαστιγώσεις τὸν ἐνδυναμώ-

νουν. Τὰ δεσμὰ τὸν ἐνισχύουν. Τὰ ναυάγια τὸν ἀναδεικνύουν λαμπρότερον. Οἱ λιθοβολισμοὶ καὶ τὰ αἵματα θεῖον καὶ ὑπέρθεον. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος πάντα, εἰς γλώσσαν ζωντανήν, διὰ τῆς ὁποίας νομίζει τις ὅτι βλέπει τοῦτον παρόντα, παλαίοντα καὶ κινδυνεύοντα, ὁμιλοῦντα καὶ διδάσκοντα: «Ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις, ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαθον, τρίς ἔρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρίς ἐναυάγησα, νυχθημερὸν ἐν τῷ θυτῷ πεποίηκα, ὁδοιπορίαν πολλὰς, κινδύνους ποταμῶν, κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἐθνῶν, κινδύνους ἐν πόλει, κινδύνους ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ λείψει, ἐν νηστεαῖς πολλάκις, ἢ ἐπισύστασίς μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» (Β'. Κορ. ια', 23-29).

Ὅποιον πῦρ ἐνεργείας, ὁποῖος χεῖμαρρος εὐγλωττίας, ἀνακράζει ὁ ἐθνικὸς ἱστορικὸς Παπαρηγόπουλος διερχόμενος τὰς λέξεις αὐτάς. Ποία θαυμαστή δημιουργικότης καὶ δύναμις εἰς ἕνα καὶ μόνον ἄνδρα συνεπάγεται ὁ λογοτέχνης Παγανέλης. (Παγνλ. Ἀπ. Παῦλ., σελ. 406). Ὅποιος πλοῦτος θελκτικῶν φράσεων! ὁποῖος χαρακτήρ! ὁποῖος οἷστρος! ἐπιπροσθέτει εἰς ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς ἀπιστίας ὁπαδῶν, ὁ πολὺς RENAN. (REN. Ἀπ. σελ. 197 μετφρ. Ι. Ν. Σιδέρη).

Καὶ ἐν μέσῳ ὅλων τούτων τῶν κινδύνων, δὲν κάμπτεται, δὲν δειλιᾷ, δὲν ὀπισθοχωρεῖ ὁ μέγας οὗτος ἀνακακιστὴς καὶ ἀναμορφωτὴς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τοῖς μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος καὶ χαίρων ἐν τοῖς παθήμασί του, ὀρθοῖ τὸ ἀνάστημά του καὶ ἐνώπιον θασιλέων καὶ ἐνώπιον ἡγεμόνων καὶ ἐνώπιον αὐτοκρατόρων, καὶ ἐνώπιον σοφῶν καὶ ἐνώπιον ραββίνων καὶ ἀναφωνεῖ: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα; Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἄρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστώτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὑψωμα, οὔτε θάθος, οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». «Καὶ καθάπερ στρατιώτης εἰς, ὡς λέγει ὁ Χρυσόστομος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν πολεμοῦσαν ἔχων, ἐν μέσοις στρέφεται τοῖς τάγμασι τῶν πολεμίων, καὶ πανταχοῦ γῆς, μηδὲν πάσχει δεινόν» οὕτω καὶ ὁ Παῦλος μόνος ἐν θαρβάρους, ἐν Ἑλλήσι, πανταχοῦ γῆς, πανταχοῦ θαλάσσης φαινόμενος ἀχείρωτος ἔμενε. Καὶ ὥσπερ τις σπινθήρ εἰς καλάμην καὶ χόρτον ἐμίπτων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν μετατίθησι τὰ καιόμενα οὕτω καὶ οὗτος ἅπασαν ἐπιών, πάντας μεθίστα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, χεῖμαρρος

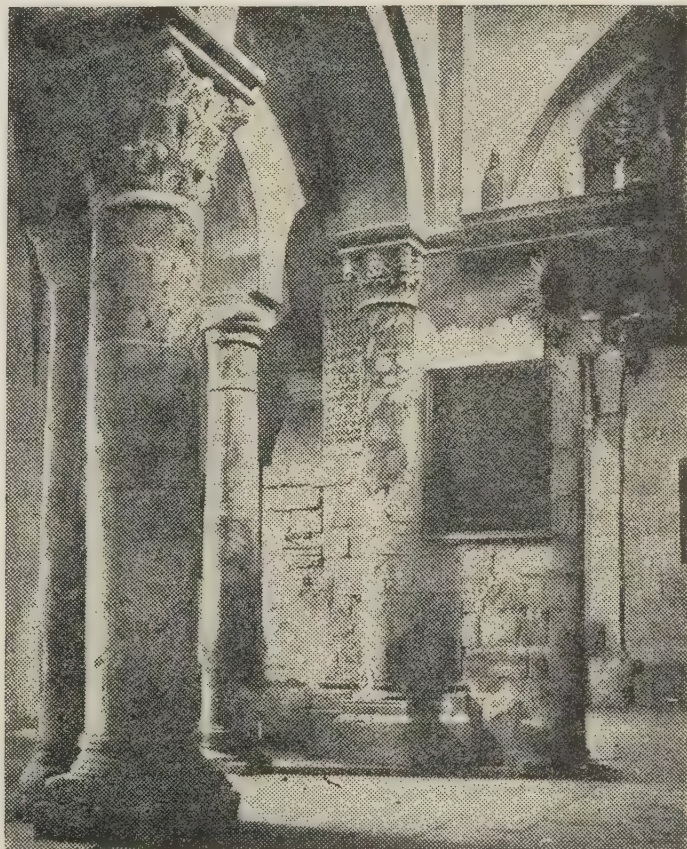
GREEK ORTHODOX WORLD TO CELEBRATE 1500th ANNIVERSARY OF PATRIARCHATE OF JERUSALEM

The 1500th anniversary of the elevation of the Greek Orthodox Church of Jerusalem to a Patriarchate will be celebrated in October of this year with the full splendor and ceremony deserving of fifteen centuries of momentous history.

On October 26th, 451 A.D., the Fourth Ecumenical Synod of the Christian Church, meeting in Chalcedon, a suburb of Constantinople, seat of the Byzantine Empire, passed a special act, confirmed on October 31, elevating the Bishop of Jerusalem, Juvenal, to Patriarch.

It was the decision of the Synod that Jerusalem, being the cradle of Christianity and the "Metropolis of the King of All Time," was entitled to such a distinction and it specified that the Patriarch would possess rank and rights equal to the Patriarchs of Constantinople, Rome, Alexandria and Antioch.

The Patriarchate survived the Dark Ages and overcame the dangers that many times threatened its existence. The sacrifices in blood and wealth of its supporters are beyond estimation. Throughout the centuries it has been the Sacred Ark of Christianity. Through this Holy Church, the teachings of the Savior have been preserved and handed down to posterity in the dogmas of the Holy Fathers of the Greek Orthodox Church. Through it has been preserved in all its

Ὁ Πανάγιος Τάφος ἐν Ἱερουσαλὴμ

grandeur and beauty the traditional ritual of the glorious Byzantine era. Before this Holy Shrine, our Lord is worshipped in Greek, the language of the Gospels which have survived the ages in their original form.

Depository of the Christian World's most sacred inheritance, the Patriarchate has withstood the stresses of history. Watching over

this precious inheritance are the dedicated, robed guardians of the ancient Greek Brotherhood of the Holy Sepulchre.

The celebration marking the anniversary will begin with high masses in the Church of the Resurrection of Our Lord in Jerusalem, the Basilica of the Nativity in Bethlehem, and the Church of the Assumption in Gethsemane.

δίκην πάντα ἐπιὼν καὶ ἀνατρέπων τὰ κωλύματα. Καὶ παθάπερ εἰς τις ἀθλητὴς αὐτὸς παλαίων, τρέχων, πυκτεύων, ἢ στρατιώτης τειχομαχῶν, πεζομαχῶν, ναυμαχῶν· οὕτω πᾶν εἶδος μετῆι μάχης, καὶ πῦρ ἐνέ-

πνεε καὶ πᾶσιν ἀπρόσιτος ᾗν' ἐνὶ σώματι καταλαμβάνων τὴν οἰκουμένην, μιᾷ γλώττῃ πάντας τρεπόμενος». (Χρυσ. ἐρμ. ἐπιστ. Β'. Κορινθ.).

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

WHY STUDY CHURCH HISTORY?

In order to more fully understand the Eastern Orthodox Church we must go back to the beginning, the very beginning. For by whatever name we call our Church it carries us back more than any other existing Christian Institution, to the earliest scenes and times of the Christian Religion. Therefore, we are justified in saying that the Eastern Orthodox Church is without a doubt both a source and background of Christianity, for the Christian Church of the first two centuries was a church of the Greeks. Even the early Roman Church was but a colony of Greek Christians or Hellenized Jews. The earliest fathers of the Western Church, Clement, Irenaeus and Hippolytus wrote in Greek. Even in the missionary field not only was the activity of the Church wider and more successful in the regions in which the influence of Hellenism had spread, but also the books of the New Testament as well as the first productions of Christian Theology were written in the Greek language. So we find that the History of Orthodoxy almost coincides with the History of Christianity. Don't misunderstand me, however, I'm not a fanatic Greek. I wouldn't dare claim as some would that God spoke to Moses in ancient Greek.

The History of the Church falls naturally into three principal eras—ancient, medieval and modern. The ancient era extends over the first eight centuries. Volumes upon volumes have been written about this period which covers the founding of the Church, the Apostolic Age, the age of persecution, the edict of toleration issued by Constantine in 313 and the Age of the Councils. I'm sure you don't expect me to be able to mention everything in just one talk. However, I shall endeavor to sketch for you briefly, but nevertheless accurately, the history of our Church from the

*A talk delivered on May 30, 1951
By Rev. Stephen J. Anthony*

time of Christ up to the great schism in 1054. Strictly speaking, the History of the Church begins with the birth of Christ, its founder, but since we are more or less all familiar with the Life of Christ, His miraculous birth, His teachings, His miracles and above all His crucifixion and resurrection, let's begin with the day of Pentecost or the 50th day following our Lord's Resurrection. It was on this day that the Holy Ghost descended upon the Apostles. It was on this day that St. Peter preached his first sermon and converted 3000 persons to Christianity thus forming the first Congregation, and completing the founding of the Church. Pentecost is, therefore, rightly named the birthday of the Church.

The first Christians, as one would naturally expect from the fact that Christianity was born in Palestine, were mostly Jews. But due to the fact that the Jewish authorities began persecuting those of their brethren who embraced the new religion, the Apostles decided to separate and extend Christ's work of salvation and its benefits beyond the confines of Palestine. Consequently, less than 60 days after the Ascension of Our Lord into Heaven the disciples parceled out the Roman Empire among themselves and with unparalleled zeal began to propagate the faith among the nations.

Saint Peter, as I previously mentioned, began his Apostolic Ministry in Jerusalem. Later, he accompanied Philip to Samaria and Syria and finally suffered martyrdom in Rome. Saint Paul, the indefatigable teacher of the Gentiles, made four missionary journeys to Europe and Asia (and continued bearing the torch of faith everywhere up to the time of his imprisonment

and execution in Rome). Saint Andrew preached in Constantinople and Greece. Saint John evangelized Ephesus and Asia Minor. Saint James announced the glad tidings in Judea and Galilee. Saint Thomas carried the light of the Gospel to the remote Indies. And so on with all the other Apostles—that is all with the exception of Judas who went out and hanged himself.

If we are amazed at what I might call the pious audacity of the Apostles and their immediate successors, in undertaking the herculean task of converting the nations, we are still astonished when we contemplate the result of their labors. For even before the close of the First Christian Century we find the teachings of Christ as familiar to the Greek in Athens as they were to the ordinary Jew in Palestine. As a matter of fact, the religion of Christ had become so widespread that Tertullian, who was born about the year 160 of the Christian era, did not hesitate to address these words to the Roman Emperor: "We are but of yesterday and we have filled your empire. Your cities, your towns, your islands, your army, your senate, your palace and forum swarm with Christians. We have left nothing to you except your empty temples."

When the number of Christians became so great that the Apostles could no longer care for them they chose men called deacons to assist them in their many duties. Shortly thereafter we also find Saint Paul ordaining Presbyters or Priests to celebrate the Liturgy and perform the other sacraments in the centers of Christianity which he and his associates had founded. And when it finally became difficult for the Apostles to adequately govern the Church alone, they chose tried and proven men and consecrated them Bishops. As successors of the Apostles, they continued to preach, to celebrate the Liturgy, to administer the Sacraments and ordain

CULTURAL INTEGRATION — A PROBLEM

NOTE: "Greek" used when referring to modern generation throughout this paper literally means Greek-American.

By ANASTASIA S. LEBARIS

Twenty-one and never had a date! Yes, you can probably picture her—unattractive, unsociable, and lacking personality. But, that's not the case!

This young lady, very worthy of companionship, is quite capable of carrying on an acceptably normal social life. Why doesn't she?

She is a victim of circumstance, growing in an environment in which the social customs clash with the social heredity of her foreign-born parents who are trying to indoctrinate her with their culture.

The American custom of dating is not fully accepted by her parents who disapprove of their "well-trained" daughter dating young men; so, when her girl friends go out on dates, she stays home very much aware that she is the victim of clashing cultures.

This girl represents one of the many typical Greek-American young ladies patiently struggling to keep within the social bounds of American culture and yet maintain the friendliness of her parents.

This troubled period of adjustment on the part of the second generation is substantiated by Louis Adamic, eminent novelist and director of the Commerce Council for American Unity, who has organized this

council to "explore the complex racial cultural situation" in an effort to help those that do not have the feeling of "belonging."

These differences will have to be smoothed out, for there is much suffering by the second generation immigrants who are lost because of them. The parents who came directly from other countries have their cultures to live by, respect, and remember; but the second generation must pay the alteration costs. Yes, the statement, "It must needs be that change cometh," is true! The poor victims!

The problem created by these conflicting cultures is serious, for there is no obvious solution; because neither culture is inferior to the other, the two just can't seem to be peacefully integrated in this generation of modern living.

Social adjustment for the Greek girls is a strenuous struggle, since it is but few people who understand the complexity of the situation. The argument of the advising friends usually goes: You are a product of American Society, you believe in the American way of social life; why not conform to American Society? Convince your parents you should go out on dates, disregard them, or completely go a-

Priests and Deacons whenever they were needed in the various Christian communities. Thus with the aid of her Bishops, Priests, and Deacons the Church spread Christianity everywhere.

Gradually, for the sake of administrative convenience and for the welfare and the progress of the faithful, the One, Holy, Catholic, Apostolic and Orthodox Church was theoretically divided into districts under the authority of Archbishops. These Archbishops of the major cities gradually rose above the other Bishops and were given the title of Patriarch. Such Patriarchs are known in History to have been five in number:

1. The Bishop of Rome.
2. The Bishop or Patriarch of Constantinople.
3. The Patriarch of Alexandria.
4. The Patriarch of Antioch.
5. The Patriarch of Jerusalem.

Since Rome was the capital of the Empire, the Bishop of Rome was

respected by other Bishops and purely as a matter of courtesy was recognized as first amongst them. That is, "First amongst equals."

In the year 330 A.D., however, when the first Christian Emperor Constantine the Great removed the seat of the Empire from Rome in the West to Byzantium in the East—the city which was later named Constantinople in his honor—the honor and respect which the Bishop of Rome enjoyed prior to the change was transferred to the Bishop of the New Capital, Constantinople, also known as New Rome.

Just before the close of the same century another emperor *Theodosius* divided the Roman Empire in to two large sections, the Eastern with Constantinople as its capital and the western with Rome as its capital. On the basis of this political division the One, Holy, Catholic Apostolic and Orthodox Church was divided into two sections, the Eastern and the Western.

For nine centuries the Church of the East and the Church of the West were united and were governed by its five Patriarchs in a Democratic manner. Gradually, however, the Bishop of Rome acquired strange notions of temporal and spiritual dominance. As a result the Church of Constantinople and Rome came to the final parting of the ways—the great schism—the culminating result of the long contest of the Bishops of Rome for supremacy over the whole church.

Thus on the 16th day of July in the year 1054 the Roman Church cut itself off, not only from the Patriarchate of Constantinople, but from Patriarchates older than itself—those of Antioch and Alexandria; from the Eastern Orthodox Church which produced the greatest Saints whom the Church reveres—Athanasius, Basil the Great, Gregory, St. John Chrysostom and numerous other Saints and Martyrs.

gainst them.

There are three ways out; why not do something about it! Sounds easy? Maybe—on the surface!

First, you are a product of American Society. Definitely! You believe in the American way of social life. Let's see.

Ethnocentrism, or the naive belief in the superiority of one's own people, has a decided influence on the Greek parents. They are so strongly attached to the advantages of the culture of their native land that an alteration of their standards is absolutely unattackable. From babyhood they were trained to assume a particular culture as adults. This culture has a patterned conditioning effect on them, and their belief that dating is an unacceptable social act is indestructible. Having ascertained themselves that dating is undesirable, indoctrination of the children begins through both subtle and obvious methods.

Assisting the teachings of the parents is the "you ought" attitude of our society, which to a greater or lesser extent becomes an "I ought."

Because of the strong family tie, the power of the father, the attitude of parental respect, and the clever use of psychology on the part of the parents, the "I ought" attitude is very deeply ingrained in the Greek children.

Since childhood experiences and teachings have an unusually strong effect upon adult attitudes and behavior patterns, the idea that dating is wrong becomes such a part of early conditioning that the later emotional reaction to it encourages feelings of guilt when the opportunity for dating arises. The girls either do not associate with young men to eliminate the chance of being asked out, explain they are not permitted to date, or go out on the sly.

Parents cannot be led to the acceptance of certain American social customs; in fact, by this planned indoctrination throughout the childhood of their offspring, they manage to instill so definitely various patterns of their cultural life in their children that an understanding and appreciation of the Grecian customs is created. This careful home training of teaching children the language, customs, and religion, does not permit disregard for the attitudes and opinions of the parents.

Disregarding parents for the sake of conforming to the social customs of modern living cannot work. For we must realize that these parents came from Greece with nothing, not even able to speak the English language. They led simple lives, reared their children proudly and conscientiously—many living for their children only. The majority of them, by strenuous labor, are today financially soundly established, doing their best to educate their children, and looking forward to their marriage.

Now comes a reason for "dateless-daughters." The Greek people are very clannish, with all of the par-

ents apparently looking out for the well-being of everyone else's children, as well as their own. Close tabs are kept on all their young folk.

The special effort that is put forth by all the older members of the Greek communities to have a complete knowledge of the social activities of the youth is absolutely unbelievable. A girl that dates a young man other than a Greek one is eventually considered quite unrespectable; and Greek sons are practically forbidden to be seen with her, because she is thought to be indecent.

A girl that is seen with a Greek boy is, upon her second or third appearance with him, practically congratulated upon her engagement; when, nine times out of ten, there was not even an intention toward that end.

If a girl does not date, she is considered very respectable and pure. She is pointed out among the community, many times obviously, as a young lady very worthy of a respectable Greek boy. Her parents are continuously complimented on the fine quality of their daughter, and other parents make a special effort to point her out to their sons as a young lady whom they would like in their family. Those in the Greek community who do not have eligible sons make an effort to match her with a Greek boy whom they feel is "worthy of her."

This "tab-keeping" on the part of the older community members is probably the greatest barrier toward integrating cultures.

Greek parents live for their children and look forward to their marriage. It is practically vital to them that their children marry into their own group, for the community does not say, "What type of young man is he?" but rather, "Is he Greek?" If the answer is, "Yes, of course," there is a sigh of relief; if it is "No," the parents are disgraced.

This attitude of social respect among the other members of the Greek community is a guiding arrow; for if a couple is to be married and both are Greek, all relatives, friends, and members of the congregation are invited to the extremely well-planned wedding and reception where the bride and groom are admired by all.

In American society, social seclusion of the girl is practically unheard of; yet according to the situation created by the older members of the Greek community, the parents have a right to fear permitting their daughters to date.

Some few Greek parents accept and appreciate the desire of their daughters to lead a modern social life, and do not personally hold anything against dating respectable young men of any religious group, providing they marry a Greek boy. The seclusion of their daughters is, therefore, based upon, "What will the Greek community say if they see you on a date with

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὴν 16ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Σωτηρίου Ἀγγελίδου καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Μπρόνξ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδί-
ας ἡμέρας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γεγονότος τῆς καύσεως τῆς ὑποθή-
κης τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος παρε-
τέθη δαίπνον εἰς τὸ ὅποιον παρε-
κάθησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὡ-
μίλησε καταλλήλως.

Τὴν 23ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐτέλε-
σθη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ ἐ-
τησία ἑορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ τι-
μίου Σταυροῦ εἰς τὴν πόλιν Ἀσ-
μπορὺ Πάρκ. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος βοηθούμενος ὑπὸ
τῶν Ἐπισκόπων τοῦ καὶ πολλῶν
ἱερέων τῶν πλησιοχώρων Κοινο-
τήτων, ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Χῶλλ
τῆς πόλεως καὶ ὡμίλησε ἐπὶ τῆς
ἀγομένης ἑορτῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἐ-
πορεύθησαν ἐν πομπῇ ἅπαντες κλη-
ρον καὶ λαὸς πρὸς τὴν ἐξέδραν
ἐνθα ἐψάλη ὁ μικρὸς Ἀγιασμός
κατὰ τὸν ὅποιον ὡμίλησεν ἡ Α.
Σεβασμιότης ἀπὸ μικροφώνου Ἀγ-
γλιστὶ ἐξηγήσας δι' ὀλίγων τὴν
σημασίαν τῆς ἑορτῆς.

Τὴν 30ὴν ἰδ. ἐτέλεσε τὰ ἐγκαί-
νια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας
Τριάδος ἐν Μάουντ Βέρνον βο-
ηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερατ. Προϊ-
σταμένου Αἰδ. Χρ. Παπαχρήστου
καὶ τοῦ Ἀρχιδ. Νεοφύτου.

Τὴν 8ην Ὁκτωβρίου μετέβη εἰς
Γουώτερτάουν καὶ ἐχοροστάτησε
κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱερῷ
Ναῷ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, περὶ
τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ ὡμίλησε κα-
ταλλήλως. Τὴν ἐπομένην ἐλειτούρ-
γησε καὶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ
Ἱ. Ναοῦ, τὸ δὲ ἑσπέρας τῆς ἰδίας

ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς δαίπνον
παραιτεθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης
κ. Γερμανός τὴν 23ην Σεπτεμβρί-
ου 1951 Κυριακὴν, ἔλαθε μέρος εἰς
τὴν Λειτουργίαν καὶ μετὰ ταῦτα
εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ὑψώσεως
τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἀσμπορὺ
Πάρκ Ν. Ι., τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς
ἰδίας παρευρέθη εἰς τὸ σχετικὸν
δαίπνον ὅπου καὶ ὡμίλησε.

Τὴν 28ην ἰδίου ἀνελθὼν εἰς Γου-
ῆλυν, Δυτ. Βιργινίας προέστη τῶν
ἑορτῶν τῆς Κοινότητος τιμωμένης
ἐπ' ὀνόματι Ἰωάννου τοῦ Θεολό-
γου χοροστατήσας καὶ ὡμίλησας
κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν με θέμα: «Ἀ-
γίος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ τὸ
ἔργον του».

Τὴν Κυριακὴν, 30ὴν ἰδίου, ἐτέλε-
σε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλη-
σε με θέμα «Σκέψις — γλῶσσα —
ἔργα». Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας, ἐν
συνεχείᾳ προήδρευσε τῶν συνε-
δριῶν τῶν Κατηχητριῶν τῆς περι-
φερείας.

Τὴν 1ην Ὁκτωβρ. προήδρευσε
τῶν συνεδριῶν τοῦ Συνδέσμου τῶν
Ἱερέων τῆς περιφερείας μετὰ τῶν
ὁποίων ἀνέγνωσε μέρη ἀπὸ τὰς
Ἀγίας Γραφάς. Κατὰ τὸ ἀπόγευ-
μα ἀργὰ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐπεσκέ-
φη τὸ Ἀπογευματινὸν Σχολεῖον
καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητάς
καὶ μαθητρίας.

Τὴν 2αν Ὁκτωβρ. μετέβη εἰς
Μάρτινφέρν, Ὁχάϊο καὶ ἐπεσκέ-
φη τὸν νεόδμητον Ἱ. Ναὸν καὶ τὸ
οἶκημα τῆς Κοινότητος συγχαρεῖς
τοὺς ὀλίγους αὐτόσε ὁμογενεῖς
μας διότι, καίτοι ὀλίγοι, ἀπέκτη-
σαν καλὰ κοινοτικὰ ἱδρύματα.

Τὴν 3ην Ὁκτ. κατελθὼν εἰς Μπρί-
στολ, Τενν., ἐπεσκέφη τοὺς ὀλί-

γους αὐτόσε ὁμογενεῖς συστήσας
ἐμμονὴν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς
Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ὁμογενεί-
ας μας.

Τὴν 5ην Ὁκτωβρίου μεταβάς εἰς
Σάρλοτ, Ν. Κ. ἐτέλεσε τὴν ἐπομέ-
νην, τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν
τοῦ ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολο-
γικῆς Σχολῆς μας Δημ. Ν. Μάμα-
λη.

Τὴν Κυριακὴν, 7ην Ὁκτωβρί-
ου λειτούργησας ἐν τῷ αὐτῷ Ἱε-
ρῷ Ναῷ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν εἰς
Πρεσβύτερον, ὁμιλήσας διὰ μα-
κρῶν τόσον κατὰ τὴν Θεῖαν Λει-
τουργίαν ὅσον καὶ κατὰ τὸ σχετι-
κὸν δαίπνον ἐν τῷ οἰκῆματι τῆς
Κοινότητος.

Τὴν 11ην Ὁκτ. ἀνελθὼν εἰς Νέ-
αν Ὀρκην ὡμίλησεν εἰς συγκέν-
τρωσιν τῆς Ὁργανώσεως «Φίλοι
τοῦ Χωριοῦ» λαβοῦσαν χώραν εἰς
τὰς αἰθούσας τῆς Ἱεράς Ἀρχιε-
πισκοπῆς.

Τὴν 13ην ἰδίου μηνὸς μεταβάς
εἰς Ὀρκ, Πενσ., ἀνέγνωσεν Ἑ-
σπερινὸν ἐν τῷ νεοκτιστῷ αὐτόσε
Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θε-
οτόκου, τὴν δὲ ἐπομένην, 14ην Ὁ-
κτωβρίου, Κυριακὴν, ἐτέλεσε τὴν
Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε με θέ-
μα ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς περικο-
πῆς. Τὸ ἑσπέρας ὡμίλησε πρὸς
τὰς κυρίας τῆς Φιλοπώχου Ἀδελ-
φότητος συγκεντρωθείσας ἐν τῇ
αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

Τὴν 15ην Αὐγουστοῦ ἑορτάζον-
τος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς ἐν Σικάγῳ
Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θε-
οτόκου ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σι-
κάγου κ. Γεράσιμος τὸ μὲν ἑσπέ-
ρας τῆς 14ης ἐχοροστάτησε κατὰ
τὸν Ἑσπερινόν, καθ' ὃν συμμετέ-
χε καὶ ὁλόκληρος ὁ ἐν Σικάγῳ
Ἱερὸς Κλήρος, τὴν δὲ πρωΐαν τῆς
(Συνέχεια σελὶς 23)

so-and-so?"

Community opinion cannot be disregarded; for if it were, probability of preserving the cultural back-ground would be nil. Marriage of Greek-American to Greek-American is necessary for continued upholding of Greek customs, and by lack of strictly planning social life of children, chances of group marriage would be much less probable.

There is a feeling among the parents that not per-mitting their daughters to date will suppress their emotions and at the same time limit the acquaint-
tanceship of eligible young non-Greek men whom they might desire to marry.

In Greece today, most of the girls are very se-
cluded; this strictness is an accepted custom there.

The young men all know the girls don't go out. Mar-
riage is therefore, based on this principle. An eligi-
ble young man formulates the requirements he hopes
to find in his "to-be-mate," and judges—by the com-
munity attitude toward the girl, her family back-
ground, social level, appearance, his family attitude,
and other means—whom he would like for his bride.
Upon making a decision, an elderly friend of the
young lady of his choice, preferably one with whom
he is closely acquainted, is consulted; and his desire
to marry the certain girl is disclosed to this mutual
friend, who pays a visit to the girl and her parents
and puts in a good word for the young man, explain-
ing his intentions, if the girl seems interested.

(To be continued)

A STATEMENT OF THE DEKADOILLARION

FROM JANUARY 1st TO SEPTEMBER 30th 1951

NEW YORK STATE			
New York Cathedral	4,165	Santa Barbara	—
Annunciation	1,100	San Francisco, Annunciation	2,706
St. Barbara	560	Holy Trinity	2,170
St. Eleftherios	1,500	San Jose	410
St. Gerasimos	1,300	Stockton	400
St. George-St. Demetrios	230	Vallejo	396
St. Spyridon	4,200	COLORADO	
Zoodochos Peghe, Bronx	1,410	Denver	1,088
St. Constantine, Brooklyn	1,820	Pueblo	160
Assumption, Brooklyn	1,578	CONNECTICUT	
Three Hierarchs, Brooklyn	1,900	Ansonia	—
Astoria, L. I.	4,486	Bridgeport	1,200
Corona, L. I.	1,500	Danbury	220
Jamaica, L. I.	3,169	Danielson	—
Mt. Vernon	690	Hartford	920
Yonkers	430	New Britain	270
Staten Island	400	New Haven	700
Albany	761	New London	150
Binghamton	350	Norwich	311
Buffalo	360	Stamford, Annunciation and Taxiarchai	700
Endicott	380	Thompsonville	—
Gloversville	150	Waterbury	—
Johnstown	—	DELAWARE	
Jamestown	400	Wilmington	200
Newburgh	520	DISTRICT OF COLUMBIA	
Poughkeepsie	616	Washington, St. Sophia	883
Rochester	1,162	St. Constantine	510
Schenectady	532	FLORIDA	
Syracuse	750	Miami	1,790
Troy	350	Jacksonville	990
Watertown	—	Pensacola	761
ALABAMA		Tarpon Springs	685
Birmingham, Holy Trinity	1,258	GEORGIA	
Holy Cross	670	Atlanta	1,400
Mobile	1,200	Augusta	490
Montgomery	600	Savannah	600
ARIZONA		IDAHO	
Phoenix	520	Pocatello	140
Tucson	300	ILLINOIS	
ARKANSAS		Chicago, United Churches	1,850
Little Rock	590	Assumption	3,477
CALIFORNIA		St. Andrew	2,080
Bakersfield	400	Holy Trinity	500
Fresno	360	St. Basil	440
Long Beach	1,400	St. Constantine	1,310
Los Angeles	1,430	St. George	220
Modesto	425	St. Nicholas	600
Oakland	2,000	Heights	—
Sacramento	200	Decatur	1,000
San Bernardino	300	East St. Louis	500
San Diego	938	Hegewich	200
		Joliet	1,050

[illegible]

New Brunswick	—	Johnstown	360
Orange	1,000	Lancaster	400
Passaic	700	McKeesport	100
Paterson	802	Monessen	430
Perth Amboy	310	New Castle	780
Trenton	700	New Kensington	210
NEW MEXICO		Philadelphia, St. George	2,000
Albuquerque	925	Annunciation-St. Demetrios	516
NORTH CAROLINA		Pittsburgh	3,123
Charlotte	1,250	N. S. Pittsburgh	—
Greensboro	350	East Pittsburgh	490
Raleigh	1,060	Reading	392
Wilmington	590	Scranton	420
Winston-Salem	700	Vandergrift	450
NORTH DAKOTA		Wilkes Barre	500
Minot	220	Verona	180
OHIO		York	275
Akron	1,090	RHODE ISLAND	
Canton, St. Charalampos	1,600	Newport	645
Holy Trinity	1,160	Pawtucket	200
Cincinnati	1,162	Providence	537
Cleveland	450	SOUTH CAROLINA	
Columbus	1,536	Charleston	1,370
Dayton	2,110	Columbia	710
Lorain	630	Greenville	230
Mansfield	250	Spartanburg	120
Martins Ferry	200	TENNESSEE	
Massillon	850	Chattanooga	243
Middletown	120	Memphis	1,000
Steubenville	300	Nashville	170
Toledo	1,147	Knoxville	250
Springfield	350	TEXAS	
Warren	400	Amarillo	260
Youngstown, St. John	690	Corpus Christi	300
St. Nicholas	200	Dallas	430
OKLAHOMA		El Paso	—
Oklahoma City	425	Fort Worth	370
Tulsa	420	Galveston	250
OREGON		Houston	800
Portland	1,000	San Angelo	110
MARYLAND		San Antonio	500
Baltimore	1,600	Port Arthur	230
Annapolis	410	UTAH	
PENNSYLVANIA		Price	1,387
Aliquippa	1,030	Salt Lake City	1,570
Altoona	—	VIRGINIA	
Ambridge	905	Norfolk	1,246
Bethlehem	850	Hopewell	250
Canonsburg	200	Richmond	400
Chester	240	Roanoke	120
Clairton	70	Danville	390
Easton	160	Newport News	400
Erie	460	WASHINGTON	
Farrell	600	Seattle, Assumption	601
Harrisburg	250	St. Demetrios	2,592

Spokane	487	Sheboygan	120
Tacoma	460		
WEST VIRGINIA		WYOMING	
Clarksburg	196	Cheyenne	360
Wheeling	618	Rock Springs	330
Weirton	640	DOMINION OF CANADA	
Huntington	610	Montreal	1,200
		Ottawa	200
WISCONSIN		Toronto	952
Fond du Lac	670	Halifax	250
Milwaukee, Annunciation	1,600	Vancouver	300
St. Constantine	500	BAHAMAS ISLAND	
Racine	200	Nassau	169

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ (Συνέχεια έκ της 19ης Σελίδος)

15ης έτέλεσε την Θείαν Λειτουργίαν έν πληθύοση 'Εκκλησία καί ώμίλησε περί της θρησκευτικής καί 'Εθνικής σημασίας της 15ης Αυγούστου.

Τήν 4ην Σεπτεμβρίου άνεχώρησε διά Ντουλούθ, Μιν., ίνα παραστή είς την κηδείαν του άιμνήστου 'Αρχιμ. Βενεδίκτου Παπαγιαννακού πούλου τελεσθεΐσαν την έπαύριον έν τώ 'Ι. Ναφ της Κοινότητος Ντουλούθ, Μιν., καθ' ήν ώμίλησε περί του έργου του άιμνήστου έν τή 'Εκκλησία έν 'Αμερική.

Ο νεκρός του μεταστάντος μετεφέρθη είς Τζόλιετ, 'Ιλλ., ένθα επί μακρόν εύδοκίμως είχεν ύπηρετήση καί έτάφη εκεί κατ' αίτησιν της Κοινότητος Τζόλιετ, 'Ιλινόϊς.

Τήν 25ην ιδίου μετέθη είς "Ηοτ Σάν. Λούης, 'Ιλλ. ένθα έτέλεσε την Θείαν Λειτουργίαν έν τή νεοκτίστω μεγάλη αίθούση ύποδοχών της Κοινότητος, μετά δε την Θείαν Λειτουργίαν έτέλεσεν άγιασμόν καί ένετοίχισε καί τόν άκρογωνιαΐον λίθον του οίκοδομήματος, παραπλεύρως του όποΐου έν λίαν προσεχεί μέλλοντι θα κατατεθή καί ό θεμέλιος λίθος του 'Ιεροϋ Ναού των 'Αγίων Κωνσταντίνου καί 'Ελένης.

Θεοφ. 'Επισκόπου 'Ολύμπου

Ο νεοχειροτονηθείς 'Επίσκοπος 'Ολύμπου Δημήτριος έτέλεσε την πρώτην Θείαν Λειτουργίαν την 16 Σεπτεμβρίου είς την Κοινότητα Γουστερ, Μασσ., όπου ύπηρετήσεν ώς 'Ιερατικός Προϊστάμενος επί πενταετίαν.

Τό έσπéρας προσκληθείς παρευρέθη είς τό έτήσιον δείπνον της Φιλοπτώχου 'Αδελφότητος της ως άνω Κοινότητος καί ώμίλησε καταλλήλως.

Τήν 30ην Σεπτεμβρίου προσκλη-

θείς έτέλεσε την Θείαν Λειτουργίαν είς τόν 'Ιερών Ναόν του 'Αποστόλου Παύλου έν Χέμστεντ, Ν. Υ., καί ώμίλησεν επί της Εύαγγελικής περικοπής.

Τήν 7ην 'Οκτωβρίου έτέλεσε την Θείαν Λειτουργίαν είς τόν 'Ιερών Ναόν του 'Αγίου Δημητρίου Τζα-

μέικα, Λ. Ι., καί έκήρυξε τόν Θ. Λόγον.

Τό έσπéρας της ιδίας ήμέρας προσκληθείς μετέθη είς συγκέντρωσιν της Φιλοπτώχου 'Αδελφότητος της Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μπροϋκλυν καί ώμίλησε καταλλήλως.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τό Δεύτερον δεκαπενθήμερον του μηνός 'Οκτωβρίου από όλας τάς Κοινότητας της 'Αρχιεπισκοπής μας έθεωρήθη ως δεκαπενθήμερον του Δεκαδολλαρίου συμφώνως καί προς την σχετικήν έγκύκλιον του Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου μας.

—'Εστάλησαν προς τά Κατηχητικά μας σχολεία τά άπαιτούμενα έφόδια δωρεάν ή σχετική δι' αυτά δαπάνη έκ του δεκαδολλαρίου ήτο 22,500 δολλ. περίπου.

—'Η Κοινότης Μονέσεν, Πα. έθεσε τόν θεμέλιον λίθον του νέου 'Ιεροϋ Ναού της ό όποΐος συντόμως θα είναι έτοιμος.

—Διωρίσθησαν οί Εϋλαθέστατοι 'Ιερατ. Προϊστάμενοι: Γ. Γαλάς είς Μάρτινσφερ, Ο., Δημ. Μάμσλς είς Τσατανούγκα, Τεν., Χρυσόστ. Σελίμος είς Δουλούθ, Μιν., Κ. Γλυνός είς Σάουθ Μπέντ, 'Ινδ., Παν. Μήτσης είς Γουακήκαν, 'Ιλινόϊς, Μ. Λιονάκης είς Τζόλιετ, 'Ιλλ., Χρυσ. Τραχαδίας είς 'Αγιον Σπυρίδωνα Πούλμαν 'Ιλλ., Γ. Γρηγορίου είς Γουήρτον, Δ. Β., 'Αρ. Μάντακας είς Κόιμσιν, Διτρόϊτ.

—Είς την άτυχήσασαν Κοινότητα Κάνσας Σίτυ, Κάν., τό Μικτόν Συμβούλιον της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπής άπεφάσισε όπως επί έξάμνηνον καταβάλλη τόν μισθόν του 'Ιερατ. Προϊσταμένου της διά να μη στεροϋνται έν τώ μεταξύ οί αυτόσε Χριστιανοί της από της 'Εκκλησίας παρηγορίας.

—'Εγένετο ή έντοίχισις του γωνιαίου λίθου των Κοινοτικών 'Ιδρυμάτων της Κοινότητος "Ιστ Σαιντ

Λούης, 'Ιλλ., την 30ην Σεπτεμβρίου 1951.

—'Αποκτήσασα ή Κοινότης Μάρτινς Φέρυ, 'Ο. νέον ιδιόκτητον 'Ι. Ναόν καί κοινοτικήν αίθουσαν μετά κατοικίας 'Ιερέως, μετεφέρθη είς αυτά από του παρελθόντος μηνός.

—'Εξησφαλίσθη υπό της Κοινότητος Νόρουϊτς, Κορν., οίκημα πλαγίως του 'Ι. Ναού της διά να χρησιμοποιηται ως κατοικία του εκάστοτε 'Ιερέως.

—'Αρχάς 'Οκτωβρίου κατόπιν ειδικής προσευχής, ήρτισεν ή εκσκαφή του οίκοπέδου της Κοινότητος 'Αγίας Σοφίας έν Ούασινγκτάνι όπου θα έγερωθώσι τά νέα της κοινοτικά ιδρύματα καί ό 'Ι. Ναός.

—'Εν Γουήλιν, Δ. Β. έλαβε χώραν την 29 καί 30 Σεπτεμβρίου τό πρώτον Κατηχητικόν Συνέδριον των Πολιτειών 'Οχάϊο, Δυτικής Βιργινίας καί Δυτικής Πενσυλθανίας.

—Κατά την τελευταίαν της Γεν. Συνέλευσιν ή Κοινότης Φόλ Ρίθερ, Μασσ., άπεφάσισεν όπως άνεγείρη νέον 'Ι. Ναόν είς πρώτην δυνάτην εύκαρίαν.

—'Ωργανώθη είς Κοινότητα ή παροικία Σαιντ Μπερναρντίνο Καλιφορνίας καί προσέλαβε ίδιον ιερέα από του παρελθόντος μηνός.

—Συνήλθον τά Συμβούλια των τριών Κοινοτήτων Μπροϋκλυν, Ν. Υ., είς κοινήν σύσκεψιν έν σχέσει με την άπόκτησιν ήμερησίου 'Ελληνοαμερικανικού σχολείου χάριν της αυτόσε νεολαίας μας.

ΝΕΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

Συνταχθέντα καὶ ἐκδοθέντα διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς

“Ὅλα τὰ Σχολικὰ βιβλία DIVRY ἔχουν γραφῇ καὶ ἐκδοθῇ ἐπίτηδες διὰ τὰ Ἑλληνοπαιδὰ τῆς Ἀμερικῆς, τῶν ὁποίων ὁ ὅσιος, ἡ ψυχολογία καὶ αἱ ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ οἱ ὅροι διδασκαλίας, ὡς ὅλοι οἱ παιδαγωγοὶ συμφωνοῦν, διαφέρουν ριζικῶς τῶν ἐν Ἑλλάδι. Εἶνε ἐκδόσεις Ἀμερικανικαί, πλούσιαι, καλοσυνωμέναι, καλοδεμέναι, με ἀφθονίαν καταλλήλων εἰκόνων, πολυχρόμων εἰς τὰ βιβλία τῶν κατωτέρων τάξεων. Εἰδικαὶ ἐκπτώσεις παρέχονται εἰς τὰ σχολεῖα. Ζητήσατε εἰκονογραφημένον κατάλογον ἀπὸ τοῦ ἐκδότου.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΑ

Διὰ τὴν Πρώτην Τάξιν

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Κωνσταντοπούλου, Τεύχος Α'. "Εκδοσις ΣΤ'". (1950, ὁμοία πρὸς τὴν Β'), βελτιωμένη κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν χρησιμοποιοῦντων τοῦτο διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς. Γραμμένον εἰς γλῶσσαν καλὴν δημοτικὴν, ἔχει γράμματα ἐκτάκτως μεγάλα εἰς τὰς 18 πρώτας σελίδας, καὶ κοσμεῖται με 64 πολυχρόμους καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Ἰδιαιτέρως συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἀν. Ἐκπ. Συμβουλίου, εἶνε τὸ νεώτερον, τελειότερον, μεθοδικώτερον καὶ πλουσιώτερον Ἑλληνικὸν Ἀλφαβητάριον. Κομψῶς πανόδετον, \$1.00.

Διὰ τὴν Δευτέραν Τάξιν

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'.—Εἶναι τὸ ἰδεώδες Ἀναγνωσμάριον διὰ τὰ παιδιά μας. Με γλῶσσαν καλὴν ὁμιλουμένην δημοτικὴν, πραγματεύεται τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων, στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὰς ἐορτάς. Δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁ δ ἡ γ ὁ ς σ υ μ π ε ρ ι - φ ο ρ ᾶ ς διὰ ἑκάστην παιδικὰν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκαστον μᾶθημα ἔχει καὶ ἓν βασικὸν διδάγμα. Με 82 μεγάλας σελίδας καὶ 42 πολυχρόμους εἰκόνας. Δ' ἔκδοσις ὁμοία πρὸς τὴν Β'. Πανόδετον \$1.00.

Διὰ τὴν Δευτέραν ἢ Τρίτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΠΟΥ». Ε. Κωνσταντοπούλου.—Τὸ καλλίτερον Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Β' τάξιν, τερπνότερον δὲ καὶ διδακτικὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα τὰ παιδιά. Τὸ νέον τοῦτο Ἀναγνωστικὸν εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὴν γλαφυρὰν συγγραφεῖα παιδικῶν βιβλίων Ἑλένης Κωνσταντοπούλου (Ρώμπατα) καὶ εἰκονογραφημένον ἀπὸ τὴν διακεκριμένην καλλιτέχνιδαν Εἰρήνην Τζούγγρου. Τὸ ὅφρος του εἶναι διηγηματικὸν καὶ εἰχαρίστον. Ἡ γλῶσσα του ἐλκετὴ δημοτικῇ. Διαλαμβάνει τοὺς πλέον διδακτικὰς μύθους τοῦ Αἰσώπου, ἔμμετρα διδάγματα πού εὐκόλως ἀποστηθίζονται ἀπὸ τὰ παιδιά, ἀγγλοελληνικὰ λεξιλόγια, ποιήματα καὶ 35 ἐξόχους πρωτοτύπους εἰκόνας. Πανόδετον, \$1.00.

Διὰ τὴν Τρίτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ». Ε. Κωνσταντοπούλου.—Εἰς καλὴν δημοτικὴν, με ὅφρος γλαφυρὸν, κινεῖ ἀτ' ἀρχῆς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν καὶ τὰ κάμνει νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ διδόντων. Μαζὺ με τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάγνωσιν διδάσκει στὰ Ἑλληνοπαιδὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς μύθους πού πρέπει ὅλα νὰ γνωρίζουν. Ἀσφαλῶς εἶναι τὸ καταλλήλοτερον Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Γ' Τάξιν. Ἐχει 128 σελίδας, με ἓν περίπου μᾶθημα ἐκάστην, Ἑλληνοαγγλικὰ λεξιλόγια, παιδικὰ ποιήματα καὶ 70 ὥραια εἰκόνες. Πανόδετον, \$1.00.

Διὰ τὴν Τετάρτην ἢ Πέμπτην Τάξιν

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ».—Νικολάου Ι. Βαβούδη.—Τὸ μόνον πού ἀρχικῶς ἐνεκρίθη διὰ τὴν Δ' ἢ Ε' Τάξιν ὑπὸ τοῦ Ἀν. Ἐκπ. Συμβουλίου. Νέα Δ' ἔκδοσις συγχρονισμένη μέχρι τοῦ 1944, βελτιωμένη καὶ ἀπλοποιημένη εἰς καλὴν δημοτικὴν, με γραμματικὰς καὶ λεκτικὰς ἀσκήσεις, ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν, λεξιλόγια, διαιτεταγμένα θρησκευτικὰ, κλπ., πανόδετον, τιμᾶται ..... \$1.00.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου. "Εκδοσις Γ'", 1945, ἀναθεωρηθεῖσα καὶ διασκευασθεῖσα καταλλήλως ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν Δ', Ε' ἢ ΣΤ' τάξιν τῶν ἐδῶ σχολείων μας. Διδάσκει εἰς ἀπλὴν ὁμιλουμένην καθαρεύουσαν τὰ σπουδαιότερα καὶ πλέον διδακτικὰ θέματα τῆς Ἑλλ. ἱστορίας ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν χρόνων μέχρι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, με τρόπον πού κἀναινε τοὺς μαθητὰς νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλ. ἱστορίαν καὶ νὰ αἰσθάνονται ὑπερηφάνειαν διότι ἀνήκουν εἰς τὴν Ἑλλ. φυλὴν. Με λεξιλόγια, ποιήματα, ἐρωτήσεις, διδάγματα καὶ 100 ὥραια εἰκόνες, πανόδ.\$1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου.—Νέον Ἱστορικὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Δ', Ε' καὶ ΣΤ' Τάξεως τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Διασπορᾶς ἐν γένει. Πραγματεύεται τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἐχει 35 ὥραια μεγάλας εἰκόνες, ἐρωτήσεις, ποιήματα, κλπ. Πανόδετον, ... \$1.00.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν).—Γερμ. Πολυζωίδου.—Μὲ ὅφρος τερπνὸν καὶ γλῶσσαν ἀπλουστάτην ἀναγράφονται ὅλα ὅσα ὁ Ἑλληνοπαιδὴς πρέπει νὰ γνωρίξῃ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐχει μεγάλα γράμματα, ἰδίᾳ εἰς τὰς πρώτας σελίδας, προσευχάς, διδάγματα, ἐρωτήσεις καὶ 26 ὁλοσελίδους εἰκόνες. Δύναται νὰ χρησιμευθῇ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικὸν ἢ ὡς βοηθητικόν. Νέα ἔκδοσις, βελτιωμένη καὶ ἐπηρευμένη. Τιμᾶται πανόδετον \$1.00

Ι. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). Γερμ. Πολυζωίδου.—Ὑφρος τερπνὸν καὶ διηγηματικόν. Γλῶσσα ἀπλουστάτη, εἰκόνες πολλαὶ καὶ καλλιτεχνικαί. Στοιχεῖα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα. Ἐρωτήσεις, προσευχαί, διδάγματα, κλπ. Δύναται νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ ὡς καθημερινὸν Ἀναγνωστικόν. Νέα ἔκδοσις 1949 με 34 μεγάλας εἰκόνες, πανόδετ. \$1.00

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Γερμ. Πολυζωίδου. (Θρησκευτικὸν Ἀναγνωστικόν). Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1951. Νέα ἀναθεωρηθεῖσα ἔκδοσις με ὥραια εἰκόνες, προσευχάς, ἱστορίαν τῆς ἐδῶ Ἐκκλησίας μας, κλπ. Κατάλληλος ὡς Ἀναγνωστικὸν ἢ ὡς βοηθητικόν. Τιμᾶται πανόδετον \$1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ.—Γ. Πολυζωίδου. Με ἀπλὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνες, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἐκτελεῖ τοὺς μαθητὰς. Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 100 ἀπλουστάτα μᾶθηματα. Με πολλὰς εἰκόνες, προσευχάς, κλπ., πανόδετος, ... \$1.00.

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. Ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου, Ἐπισκόπου Νύσσης. Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Κατήχησις εἰς τὴν Ἀγγλικήν, διὰ παιδιά ἢ ἐνηλίκους, εἰς 100 ἀπλουστάτα μᾶθηματα. Πανόδετος, ... \$1.00.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ.—Γερμ. Πολυζωίδου.—Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξηγουμένη ὅλα ὅσα βλέπονται καὶ ἀκούονται εἰς τοὺς Ναοὺς μας, με ἐρωταποκρίσεις ἀπλὰς. Τὸ κάθε ἱ. Ἀντικείμενον ἔχει τὴν εἰκόνα του καὶ ἐξηγεῖται τί συμβολίζει. Εἰς τὸ τέλος ὅλαι αἱ κατάλληλοι προσευχαί. Κομψῶς πανόδ. \$1.00.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.—Γ. Δημητριάδου.—Μετά γυμνασμάτων διὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν ἐκάστον μᾶθηματος. Συνταχθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῆς Ἀμερικῆς. Νέα διορθωμένη ἔκδοσις, πανόδ., \$1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Ὑπὸ Γ. Πολυζωίδου.—Μικρὰ παιδικὰ διηγήματα ἀπὸ τὴν ζωὴν, εἰς ὅφρος ἀπλοῦν καὶ γλῶσσαν καλὴν ὁμιλουμένην. Ἀπαραίτητα εἰς γονεῖς, κατηχητὰς καὶ διδασκάλους. Δύο καλοδεμένοι τόμοι, ἕκαστος ..... \$1.50.

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY.—Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, με τὴν προφορὰν, ἐπὶ παντός χρησίμουν θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, με Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. \$2.50

ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY.—Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἐκδοσις 1949. Χρυσόδετον με εὐρετήρια, \$3.50. Με δέματα καὶ εὐρετήρια, ... \$4.00.

ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΛΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.—Ἡ ἀρίστη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεῖα, γλῶσσα ὁμιλουμένη. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε' ἔκδοσις 1950. .. \$3.00.

GREEK MADE EASY.—Ἡ μόνη ἀπλὴ καὶ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, κατ' οἶκον ἢ ἐν σχολείῳ. Νέα ἔκδοσις Γ' 1950 \$2.50.

Ζητήσατέ τα εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα.
ἢ γράψατε πρὸς τοὺς ἐκδότας:

D.C.DIVRY, INC.

293 SEVENTH AVENUE
NEW YORK 1, N. Y.